

**RECULL DE
LITERATURA
I FOTO JOVE**

Palma 2014

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE. Palma 2014
és una proposta adreçada a l'alumnat d'Educació Secundària i Batxillerat,
de la Regidoria d'Educació, Família, Majors i Immigració.

Les fotos que hi trobareu han estat realitzades
en el marc de l'activitat 19ª FOTO JOVE,
organitzada per Pilar Negrodo amb el suport
de la Regidoria d'Educació, Família, Igualtat i Majors.
Foto de la portada: Prisca Laguna. Escola Superior de Disseny Illes Balears

© Ajuntament de Palma, 2014
Disseny i maquetació: Gràfiques Planisi

PRÒLEG

Sebastià Sansó Bonet

Tinent de Batle d'Educació, Família, Majors i Immigració

AQUEST DOCUMENT QUE HEU OBERT, EL RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE, ES DIFONDRÀ AQUEST CURS 2013-14, NOMÉS EN VERSIÓ DIGITAL. AIXÒ suposa un entorn on exposar el treball d'expressió escrita —d'ESO i batxillerat— així com també el de fotografia, d'infants i joves entre 7 i 22 anys.

El simple fet que els autors hagin optat voluntàriament a la participació, ens mostra el seu interès per una o altra forma de comunicació i el fet de ser inclosos en aquest llibre, els emmarca, els puja de categoria: passen de ser arxivats en carpetes personals, a ser compartits per milers de lectors i visitants. La nostra sensació és diferent quan veim el resultat —el treball conjunt— i tots hi guanyam, també nosaltres com observadors.

Perquè massa sovint ens miram els treballs dels infants i joves amb ulls condescendents, pel simple fet que són d'infants i joves. Vos convid a fer-ho prescindint d'aquesta etiqueta, a què llegiu els textos i contempleu les imatges amb la convicció que són d'autors que tenen coses a dir-nos. Amb la convicció que no necessiten “haver venut”, per guanyar-se la nostra admiració. Feis-ho i comprovareu la força i la personalitat que contenen.

D'una banda, el RECULL DE LITERATURA, celebra la seva 14ª edició i aquest curs ha ofert als centres la possibilitat de participar en català i també en castellà. Els treballs que veureu corresponen a deu centres —quatre instituts i sis centres concertats: IES Josep Sureda i Blanes, IES Joan M Thomàs, IES Ses Estacions, IES Joan Alcover i els col·legis Jesús Maria, Sant Pere, Sant Josep Obrer, La Immaculada i Santa Mònica. Des d'aquests centres, vint-i-nou docents, han animat 1.554 joves a participar i ens han fet arribar 44 escrits: 15 en castellà i 31 en català. Tots ells configuren el recull d'enguany.

La temàtica que se'ls va proposar era completament oberta, però se'ls demanà que ho fessin en forma de micro-relat (màxim 10 línies), relat breu (màxim un full) o escena teatral (màxim tres fulls). Com podreu observar, el micro-relat ha estat el format més triat.

Enhorabona i gràcies a tots els que l'han fet possible.

D'altra banda, trobareu una mostra de fotografies que es presentaren a la **19a edició de FOTO JOVE**, que rep el suport de la nostra regidoria des dels seus inicis. Enguany hi ha participat 600 infants i alumnes de 7 a 22 anys, de 30 centres educatius, la majoria d'ells de Palma.

La regidoria d'Educació es sent orgullosa de participar en aquesta proposta que acosta els joves al treball de la imatge i ens proporciona als qui en som espectadors, testimoni dels recursos fotogràfics que tenen, la seva diferent percepció i forma de mostrar el tema que se'ls proposà, enguany ELS SENTITS.

Durant un mes els millors treballs són exposats al pati del Casal Solleric, i ara en podem tenir un tast aquí mateix.

Enhorabona i gràcies a tots els que heu fet possible aquest RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE. PALMA 2014.

Lucía Vizcoso.
Sta Magdalena Sofia

ÍNDEX ESCRITS EN CATALÀ

1r ESO

Preguntes sense resposta

Pau Guerrero Fiol. *La Immaculada*

12

Dos moixos en perill

Adrián Hoz. *La Immaculada*

14

L'autobús

Yuri Sastre Pallicer. *IES Joan M. Thomàs*

16

2n ESO

La destrucció de la meva espècie

Joan Miquel Chong Maura. *IES Joan M. Thomàs*

18

L'avi

Joan Fernández Alorda. *IES Joan M. Thomàs*

19

En qualsevol lloc

Adrián Hernández Mus. *La Immaculada*

20

Un formiguer a París

Anton Lazarev. *IES Joan M. Thomàs*

22

Passatgers al tren!

Paula Marraud. *La Immaculada*

23

3r ESO

T'imagines

Nofre-Lluís Bibiloni Clar. *IES Josep Sureda i Blanes*

25

Somnis

Steven Francisco Campoverde Montiel. *IES Josep Sureda i Blanes*

28

Un somni fet pols

Mari del Mar Comas Mir. *La Immaculada.*

31

Índex
escrits en català

L'examen

Mercè Ginard Curient. *IES Ses Estacions.*

32

Els immigrants

Cristina Gil Calderón. *Col·legi Jesús Maria*

34

Els cels d'Alemanya

Miquel Àngel Pla Serra. *IES Josep Sureda i Blanes*

35

La partida d'escacs

Sandra Quero Cabot. *IES Josep Sureda i Blanes*

38

4t ESO

Coneixes la teva felicitat?

Ana Albertí Coto. *Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)*

41

El darrer silenci

Vanessa Darder Naharros. *Col·legi Jesús Maria*

44

“Un bel di vedremo”

Jorge Gonzalo Fontana Morales. *Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)*

46

La meva padrina

Carolina Igualada Loza. *Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)*

48

Reflexió

Alba Jaume Lirola. *Col·legi Santa Mònica*

50

Trencat

Stephanie Lindenbauer. *IES Ses Estacions.*

52

Ni l'infinit és per sempre

Rosa Mari Lozano. *Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)*

55

No et quedis aturat

Sergio Poza. *Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)*

57

Jo no sóc ella

Pilar Ramis d'Ayreflor. *Col·legi Jesús Maria.*

59

2n de Batxillerat

Cap a un món feliç

Marc Barceló Adrover. *Col·legi Sant Josep Obrer*

62

El naufrag

Joan Barceló Adrover. *Col·legi Sant Josep Obrer*

64

L'al·lota forçada

Joan Carles Cervan Solozábal. *Col·legi Sant Josep Obrer*

66

Espectacle de foc i sang

Laura Coll Rigo. *Col·legi Sant Josep Obrer*

69

Infantesa

Marina Florit Martorell. *Col·legi Santa Mònica*

71

Escrits en català

Visita

1r d'ESO

Preguntes sense resposta

Pau Guerrero Fiol

1r d'ESO / La Immaculada

JO ERA L'INVESTIGADOR MÉS FAMÓS DEL PAÍS.

Qui m'havia de dir que m'endurien a aquell lloc? Per què hi vaig entrar? Com havia de saber què hi trobaria? No sabia que tot acabaria aquí.

Què era aquella cosa? O millor: Qui era aquella cosa? Era real o una il·lusió? Per què estava girada? Què feia? Me'n vaig anar però per què tenia por? Què era aquell lloc?

Va ser construït per humans o per alguna altra cosa? Extraterrestres? No, impossible, no existeixen.

Per què tants de passadissos? No tenia fi aquell lloc? Per què va ser construït? Per fer rituals antics? Estranys? Satànics? És igual perquè sabia que moriria allí.

Què significaven aquelles escriptures? Em volien dir alguna cosa? Sabien que aniria allí? No, no pot ser, som una persona entre milions, no ho sé.

Però vaig prendre la pitjor decisió de la meva vida. Per què vaig obrir aquella porta vermella color de sang? Què era aquella llum? No ho sabia i mai ho sabré...

Som mort i d'aquí a poc tu també...

Florencia Carolina Almeida. *CIDE*

Martina Yozzi. *IES Josep Mª Llompart*

Marita Ligero. *Consolación del Vivero*

Verónica Huerta. *Participació Lliure*

Carmen Gestoso Salom. *CEF*

Sheila Vázquez. *Consolación del Vivero*

Sol Veny. *IES Josep M. Llompart*

Inma Montes. *Consolación del Vivero*

Bernat Calafell. *Sagrat Cor*

DOS MOIXOS EN PERILL

Adrián Hoz

1r d'ESO / La Immaculada

AIXÒ ERA I NO ERA, FA MOLT DE TEMPS O UNA ESTONA, DOS MOIXOS QUE VIVIEN A UN POBLE PETIT INFESTAT DE CANS. EN AQUELL POBLE ODIAVEN ELS MOIXOS. PER tant, vivien al carrer, fins que un dia varen decidir anar-se'n del poble. Tot dos es prepararen, varen agafar menjar i beguda, per fugir a un altre poble proper. Però havien de passar per un bosc un poc estrany. Al dia següent agafaren camí ben de matí.

Durant el viatge trobaren molts éssers mitològics com unicorns i animals perillosos com serps, llops, óssos... “Això és molt estrany”, varen dir quan trobaren la Caputxeta Vermella i continuaren caminant. Es varen fer molt amics.

Després de caminar cinc dies arribaren al mateix poble d'on havien partit. Varen intentar tornar a fugir una altra vegada, fins que s'adonaren que els camins només donaven voltes al poble. Els dos moixos hagueren d'aprendre a conviure amb els cans.

Juan Antonio Moyá. *Consolación del Vivero*

Paula Roig. *Consolación del Vivero*

Ariadna González. *Sagrat Cor*

Martí Lucena. *Sagrat Cor*

Yasmina Ferrer. *Consolación del Vivero*

Guille Oliver. *Sagrat Cor*

Helena González. *Sagrat Cor*

Javi Moragues. *Sagrat Cor*

Maya Fernández. *Sagrat Cor*

Sandra Ruiz. *Sagrat Cor*

L'AUTOBÚS

Yuri Sastre Pallicer

1r d'ESO / IES Joan M. Thomàs

ERA UN DIA CALORÓS D'ESTIU I JO ESPERAVA L'AUTOBÚS. JA FART D'ESTAR ALLÀ DRET SENSE FER RES. VAIG OBSERVAR UNA NOIA MOLT BONICA QUE VENIA CAP A LA parada; de sobte, ja no tenia gens de pressa per agafar l'autobús. Era baixeta, com jo, tenia els ulls cels i els cabells llargs i de color rosa xiclet. Aquells cabells brillaven i em distreien amb els seus colors tan diferents i originals. Després em vaig fixar en la seva manera de vestir: duia uns calçons curts amb estampat de tigre i una camiseta negra de Lady Gaga. De sobte, va aparèixer l'autobús per la cantonada.

Vàrem entrar a la vegada i ni ens vàrem mirar, però per sort el bus anava mig ple i ens vàrem asseure l'un al costat de l'altre. Vaig pensar que era preciosa. Va treure el seu telèfon i va posar-se els auriculars i vaig veure a la pantalla que escoltava una cançó d'Andreu Rifé. Amb tot el coratge que vaig poder arreplegar li vaig dir que m'agradava molt, la cançó, clar, que per cert era *Fil de llum*. Ella va quedar sorpresa i, per un moment, no va dir res, però finalment em va contestar que també era la seva preferida. Li vaig demanar si li agradava la sèrie de televisió *Polseres vermelles* i va riure. Em va contestar que li encantava i vàrem comentar el darrer episodi de la temporada. Ella em va dir que va plorar i jo li vaig confessar que també. Vàrem parlar del nostre actor preferit, de música i, després, li vaig demanar on baixava. Em va dir que aviat i jo li vaig dir que també, encara que era mentida. Em va dir que era molt agradable, tot i que jo veia que encara no havia superat la sorpresa i vàrem callar una estona, tots dos massa tímids per continuar la conversa.

A continuació, ella es va aixecar i amb ulls tristos em va dir que ja havia de baixar. Jo li vaig dir que també baixaria amb ella i, quan finalment vàrem arribar, ens vàrem mirar als ulls i jo vaig dir-li si creia en l'amor a primera vista. Tots dos vàrem riure. Ella no em va contestar i em va fer un petó a la galta. Sense dir res més, se'n va anar com havia arribat.

Quan va haver marxat, vaig pensar que aquell estiu agafaria l'autobús més que mai.

2n d'ESO

olfacte

LA DESTRUCCIÓ DE LA MEUA ESPÈCIE

Joan Miquel Chong Maura

2n d'ESO / IES Joan M. Thomàs

JO VIVIA A UN POBLAT ON N'HI HAVIA MOLTS COM JO; ÉREM ENFORA DE LA CIVILITZACIÓ. UN LLOC TRANQUIL, ON ES RESPIRAVA AIRE MOLT FRESC I PUR. ESTAVA envoltat d'ocells, conills, cabres i altres animals salvatges. El renou que feien era tot el renou que es podia sentir.

Un dia va aparèixer una màquina gegant i inexplicable, amb una serra enorme. Em va tallar per la meitat inferior. Després, em varen agafar amb una màquina gegant i em varen posar damunt un vehicle que em va transportar a una gran fàbrica. Sentia els meus companys patir, tenia la pell de gallina.

Em varen dur cap endins. Hi havia unes màquines molt grosses; després una cinta em va dur a un lloc on em varen llevar la pell. Em varen posar una vegada més a la cinta, per arribar a una altra màquina. Era una màquina molt esmolada i em varen fer trossos petits. Després em varen rentar ben rentat i em varen ficar dins un forn on feia moltíssima calor –marcava els 158 graus–, vaig estar moltes hores dins aquell infern. Em varen treure fus i em feren una pasta. Em varen pintar de blanc i em varen deixar assecar a una espècie de roda on feia moltes voltes: era esgotador!! Després m'esclafaren molt fort i vaig quedar molt pla. I finalment em varen tallar en una forma rectangular, però molt fina.

Em vaig convertir en el que aquells éssers anomenaven “paper”!!

Clara Busquets. Francesc de Borja Moll. S'Arenal

L'AVI

Joan Fernández Alorda

2n d'ESO / IES Joan M. Thomàs

L'AVI ANAVA CADA DIA AL JARDÍ I S'ASSEIA A UN BANC on esperava que vengués un moixet per donar-li menjar. Però un dia el moixet no va aparèixer, sinó que hi va anar un ca, i l'avi el va alimentar igual que havia fet amb el moix.

Passats uns dies, el ca no va tornar al jardí, però hi va aparèixer una tortuga. Ell es va estranyar molt que cada poc temps els animals anassin canviant, i pensà que això no podia ser real.

L'home va creure que només podia ser una cosa: que estava somiant. Va fer un gran esforç per obrir els ulls, però no els va poder obrir. No era un somni, sinó records dels animals de la seva casa de camp on havia viscut la infantesa.

EN QUALSEVOL LLOC

Adrián Hernández Mus

2n d'ESO / La Immaculada

EM DESPERTO. CREIA QUE ERA REAL, PERÒ ARA SÉ QUE HA ESTAT UN SOMNI, UN SOMNI molt llarg. La meua vida ha estat reduïda a un somni. Al voltant meu no hi ha res, com si ocupés tot l'univers. Tot sembla fictici, impossible, però és real. Tots els pensaments, les ideologies, les ciències, se simplifiquen deixant l'única resposta. L'espai s'amplia. Allà dalt neix una llum. Com si fos un camp magnètic, m'atreu lentament. Una veu murmura. La llum m'absorbeix completament...

Catalina Morales. IES Joan Alcover

María Clark. *Francesc de Borja Moll. S'Arenal*

Lolita Vega. *Francesc de Borja Moll. S'Arenal*

Marina Barceló. *IES Son Rullán*

Julia Pons. *IES Son Pacs*

Julia Ferrà. *IES Son Pacs*

Aina Gomis. *IES Son Pacs*

Irene Vilardell. *IES Son Pacs*

Iván Rivas. *IES Son Pacs*

Marta Ribot. *Pedro Poveda*

Belén Ordóñez. *IES Son Pacs*

UN FORMIGUER A PARÍS

Anton Lazarev

2n d'ESO / IES Joan M. Thomàs

HI HAVIA UNA VEGADA, EN UN FORMIGUER DE PARÍS, UNA FORMIGA MÉS LLESTA QUE les altres. La menyspreaven pel fet de ser diferent. Fins i tot deien que estava boja. Passava les nits plorant. Fins que un dia va decidir partir d'allà.

Va voler canviar d'aires per veure si encaixava en un altre lloc. Caminant es va trobar un ós formiguer amb una punxa clavada al peu. L'ós li va dir que si l'ajudava, ell la protegiria. La formiga, plena de por per si l'ós no complia la seva promesa, ho va fer. I així van acabar fent-se amics.

Un dia varen passar pel formiguer on havia viscut la formiga. Ella va veure que les seves antigues companyes estaven en perill.

Ella, en lloc de tornar-los el menyspreu que havia patit, va decidir ajudar-les. Finalment, es varen salvar totes.

Sofía Ramis. IES Joan Alcover

PASSATGERS AL TREN!

Paula Marraud

2n d'ESO / La Immaculada

AQUESTA VIDA ÉS COM UN VIATGE EN UN TREN QUE TU CONDUUEIXES PER ON VOLS. Algunes persones viatgen amb tu des de la primera parada, però la majoria et deixen abans d'hora, quan més les necessites. En canvi, n'hi ha d'altres, que per molt que no ho vulguis, pugen i davallen sense donar-te les gràcies ni dir-te adéu; sense pagar el tiquet. Encara que vagis per unes vies molt deteriorades, mai, però mai, no deixis de somriure amb la mirada sempre endavant. I per molt que et maregis de tantes voltes, mai no deixis que conduequin la teva vida.

Carmen Morey. *Madre Alberta*

tacte

3r d'ESO

Antonia Clar.
Francesc de Borja Moll. S'Arenal

T'IMAGINES

Nofre-Lluís Bibiloni Clar

3r d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

T'IMAGINES QUE UN DIA QUALSEVOL, EN TORNAR DE LA FEINA O DE L'ESCOLA, DESPRÉS DEL TÍPIC SOPAR EN FAMÍLIA O EN SOLITARI, DESPRÉS DE LES MATEIXES NOTÍCIES de la televisió: sobre guerres, pobresa i altres desgràcies. T'imagines que a l'hora d'anar a dormir, suposant que el dia de demà serà un com qualsevol altre. Sense sospitar com vas d'equivocat. T'imagines que, mentre dorms, en lloc de despertar-te en el llit de casa teva, et despertes en un lloc completament diferent, dins un bosc, on et desperten els ocells cantant i botant de branca en branca. Esglaiat, mires al teu voltant i trobes un caminet de pedres blanques i decideixes seguir-lo. El camí duu a un petit poblet de muntanya, on et saluda un petit animal molt similar a un ós de peluix però amb el pèl blanc i unes ales roges de ratpenat i una mirada encuriosida. Ell et diu que el bruixot Viví t'ha cridat, perquè només tu pots salvar el poble de Treno del malefici. Sorprès, decideixes anar a parlar amb el tal Viví per obtenir respostes i donar un cop de mà.

Ja a casa d'en Viví, t'adones que és molt baixet i que té el rostre negre i tapat per un barret acabat en punta. De la foscor del seu rostre, sobresurten dos punts grocs i brillants plens de misteri. Viví et conta que l'única forma de rompre el sacrilegi és resoldre l'enigma de la cova dels fòssils. Anant cap a la sortida del poble, trobes aquell estrany osset blanc que decideix acompanyar-te.

–Em dic Kuppo –es presenta ell–. El bosc està ple de criatures malvades, et convindrà un guia per anar a la caverna. Acceptes l'oferiment i deixes que t'acompanyi?

Aneu per un caminet que condueix fins a una zona on no hi ha vegetació ni signes de vida. Al front hi havia una gran cova plena d'esclètxes. De sobte, en Kuppo deixa de caminar i et diu que ell no pot seguir endavant perquè li fa por. T'acomia des d'ell i et disposes a entrar.

Quan entres a la cova, el primer que et crida l'atenció és que l'aire és molt fred. Però aquest pensament no ressona per gaire temps en el teu cap, ja que veus un home jove, però de pèl blanc i una túnica també blanca. Ell et mira i somriu, la seva mirada és freda i pertorbadora, però somriu de tot cor.

–Venc a cercar la cura per al malefici que aterra el poble de Treno –exclames.

De sobte, el seu rostre s'enfosqueix i el seu somriure s'esvaeix i passa a ser gairebé pervers.

–Llavors, t'envia en Viví, supòs que per demanar-te que rompis el sortilegi –exclama ell–. Vaig ser jo qui va fer el malefici sobre aquells pocavergonyes, però deixa que et conti tota la història. Ell va assassinar tota la meva família, jo vaig ser l'únic supervivent d'allò. Nosaltres, amb la nostra màgia, vàrem crear uns éssers capaços de controlar el foc, però, per desgràcia, es descontrolaren i ho volien destruir tot. Estaven sota les ordres d'en Viví, el primer que es descontrolà. No tardaren a aliar-se amb altres criatures amb set de poder. Nosaltres intentàrem fer-los front, però eren massa, així que els meus s'ajuntaren per preparar un malefici. Però, desgraciadament, en Viví se n'assabentà i intentà impedir-ho, va sacrificar molts dels seus companys per tal que l'encanteri no es dugués a terme i va matar tota la meva família. Quan en Viví estava celebrant la victòria, jo vaig completar el sortilegi sobre ell i els seus aliats.

–Però quin era aquest sortilegi? Convertir els aliats en animals, aïllar-los de la resta del món –exclames sense saber què pensar.

–No, l'únic que fa el malefici és anul·lar la venjança i la destrucció dels pensaments.

–I llavors el malefici no el rompràs, supòs.

–Et tornes a equivocar, ja fa dos anys que els vaig anul·lar la maledicció, però ells no ho saben, ni tampoc saben quin efecte tenia el malefici, només saben que en tenia un.

–I, llavors, jo què he de fer?

–Tornar a casa, si vols.

En formular aquestes paraules et despertes al teu llit amb el ring del despertador. És una pena, penses, era un somni bastant maco al cap i a la fi, un bell i estrany somni.

David Prieto. IES Son Rullan

SOMNIS

Steven Francisco Campoverde Montiel

3r d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

POTSER EM PRENGUIS PER BOIG PEL QUE T'EXPLICARÉ A CONTINUACIÓ, PERÒ JA RES NO IMPORTA PER A MI, PERQUÈ SÉ QUE ESTIC CONDEMNAT.

Vaig tenir uns somnis molt estranys, en el sentit que jo, és a dir, que per a mi no signifiquen res, almenys així era per a mi al principi. No en tinc un bon record, però, després d'analitzar-los una mica, els explicaré.

DIA 1 (*somni 1*)

Estic assegut en el meu llit, em llevo i vaig a la finestra, és un dia assolellat, ocells canten i nens juguen i riuen amb felicitat. De sobte, un soroll de l'interior de ca meva em crida l'atenció, vaig lentament fins allà...

DIA 2 (*somni 2*)

Estic dret davant d'un llarg passadís, segueixo escoltant el mateix soroll, crec que el soroll ve de baix, baixaré per les escales...

DIA 3 (somni 3)

Estic en el que sembla ser la meva cuina, el soroll s'escolta de cada vegada més fort, vol dir que m'estic acostant.

DIA 4 (somni 4)

Estic assegut al meu sofà, el soroll que s'ha estat burlant de mi era el televisor encès. En aquell instant, un altre soroll, provinent de fora, atreu novament la meva atenció, miro per la finestra i aquells nens ja no criden de felicitat, sinó de dolor i desesperació. De sobte, una persona salta sobre la finestra, no recordo bé la seva cara, només sé que estava banyat de sang i pareixia que volgués mastegar el vidre, pareixia agressiu, vaig intentar ajudar-lo, vaig anar al portal i...

DIA 5 (sense somni)

Avui, no he tingut cap somni. M'he aixecat, he mirat per la finestra, era com els somnis anteriors, i ara sé el que he de fer i el que ara seguirà.

David Villalonga. *Sant Josep Obrer*

Carme Plomer. *IES Esporles*

Sarah González. *Participació Lliure*

Caterina Bonet. *IES F. de Borja Moll*

Marta Ruiz. *Sant Josep Obrer*

Alicia Mesecke. *IES Santanyi*

Maria Nadal. *IES Esporles*

Clara Busquets. *F. de Borja Moll*

Paula Alcover. *IES Juníper Serra*

Fiona Peña. *Sant Frances D'Assis*

UN SOMNI FET POLS

Maria del Mar Comas Mir

3r d'ESO / La Immaculada

ÉS EL PRIMER DIA DE CLASSE. TOTHOM ESTÀ UNA MICA NERVIÓS, PERÒ JO ENCARA MÉS, PERQUÈ M'HAN CANVIAT D'ESCOLA. QUASI CADA ANY EM CANVIEN D'ESCOLA. Mon pare és un oficial militar i ens traslladen contínuament de ciutat.

Quan entr a classe tothom em mira (és clar, som el “nin nou”). La professora em diu que em presenti, i jo, ho faig:

—Bon dia, em dic Xavier, vaig néixer el 12 d'agost del 1930 i per tant tenc 9 anys. Som atrevit i sincer. Quan sigui gran no vull tenir cap ofici com la gent comuna. Jo marcaré història, encara no sé com, però seré algú que d'aquí a cent anys serà recordat.

Quan surt de l'escola, vaig a casa i ma mare m'envia a comprar fruita i pa. Al mercat trob un company i xerram una mica. En sortir del mercat ja fa fosca i de camí a casa començ a sentir renou d'avionetes. M'espant tant que em cau el cistell a terra. De lluny se senten unes explosions, comencen a sonar les alarmes. Cada vegada els renous s'apropen més fins que tenc una avioneta a sobre. No record on visc i no trob racó per amagar-me.

I de sobte... BUM!

Els meus somnis, les meves ganes de viure, la meva felicitat, els meus nervis, es converteixen en cendres.

L'EXAMEN

Mercè Ginard Curient

3r d'ESO / IES Ses Estacions

HAVIA ESTUDIAT MOLT PER A AQUELL EXAMEN. TOTA LA NIT, QUASI SENSE dormir. Ni els dos cafès que s'havia pres havien fet que es despertàs del tot. Va fer el camí a la classe de memòria, i va entrar corrent, arribava tard. Quan va veure l'examen... maleït siga! No entenia res. S'havia deixat temes? Això pareixia. O no havia estudiat suficientment. Fos com fos, estava en un bon embolic. Suspendria l'examen, n'estava segur. Tot i així, es va posar a llegir amb més deteniment, intentant ser positiu. Li sonaven alguns conceptes, però pocs. Va deixar més de la meitat de l'examen en blanc. Es va estar torturant mentalment, es va donar totes les culpes, per no haver començat a estudiar abans, aquell suspens només era culpa seva. I ho era, però no per no haver estudiat a bastament, sinó per no mirar a quina classe havia entrat, ja que quan va sortir, es va témer que havia fet l'examen del darrer curs, no del primer, el que ell feia.

María Crespí. CIDE

Charlotte Madsen. *IES Santanyí*

Martina Yozzi. *IES Josep Mª Llompart*

Sara Dols. *CIDE*

Paula Matas. *CIDE*

Paula Alcover. *IES Juníper Serra*

Sol Veny. *IES Josep M. Llompart*

Verónica Huerta. *Participació Lliure*

Laura M. Eiguchi. *CIDE*

Verónica Huerta. *Participació Lliure*

Prisca Laguna. *Escola Superior de Disseny IB*

Laura M. Eiguchi. CIDE

ELS IMMIGRANTS

Cristina Gil Calderón

3r d'ESO / Col·legi Jesús Maria

“MARE, CONTA'M COM ERA ON VIVÍEM ABANS.” ELLA COMENÇÀ A NARRAR amb nostàlgia: “Era un lloc on el cel sempre estava blau, senties els ocells cantar cada dematí. Quan t'aixecaves i miraves per la finestra un sol brillant t'enlluernava, les flors emanaven un suau aroma a la primavera i a l'estiu, hi havia boscos d'arbres verds que a la tardor es transformaven en una explosió de colors amb tonalitats vermelles, daurades i ocres. Una mar turquesa i cristal·lina. La gent era alegre i oberta... encara que érem uns inconscients, indolents i egoistes, malgrat que la naturalesa ens avisava. Per mor del progrés, vàrem destruir el nostre entorn.” A la mare li llenegà una llàgrima solitària i es fixà en el seu fill, ajagut al seu costat, que ja dormia. S'apropà i li xiuxiuejà a l'orella “Qualque dia podrem tornar al planeta Terra”.

ELS CELS D'ALEMANYA

Miquel Àngel Pla Serra

3r d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

EL MEU NON ÉS MICHAEL. VAIG SER PILOT DE GUERRA A LA SEGONA GUERRA MUNDIAL. VAIG NÉIXER A BERLÍN EL FEBRER DE 1922. DES DE NIN M'AGRADAVA VEURE els ocells volar i, de vegades, somiava que era un d'ells i volava, sempre intentava d'alguna forma poder volar, però sempre acabava en terra.

Un dia, vaig veure un avió volar a prop del terra, no parava de fer voltes devora d'on jo era, el saludava amb entusiasme i alegria i el pilot em va respondre amb la mà i se'n va anar. Des d'aquell moment, l'únic que volia era ser pilot. Ho vaig dir als meus pares i em varen dir que seria pilot al cap d'uns dotze anys.

En 1939, va esclatar la Segona Guerra Mundial i, en aquell any i el següent, Alemanya guanyava la guerra. En aquell moment em sentia orgullós de ser alemany. Però, en 1943, la cosa canviava, els americans i britànics envaiïen Sicília i els russos ens guanyaven terreny.

A la fi, en 1944, vaig acabar les meves classes de vol, em varen dir el meu esquadró i em donaren el meu avió, un Me 109 (per a mi era un preciós avió). A l'esquadró on em varen assignar, vaig conèixer dos pilots novells com jo, els quals es varen convertir en els meus millors amics. Eren en Manfred i en Karl. Quan ens varen dir la primera missió, arrancàrem els motors i ens enlairàrem. Allà a dalt, em sentia lliure i tenia una sensació que no es pot expressar amb paraules.

De sobte, el líder de l'esquadró va albirar uns petits punts en el cel davall de nosaltres i ens llançàrem sobre ells. Mentre ens llançàvem sobre aquells punts, que eren els bombarders americans, els mustangs americans es varen abalançar sobre nosaltres i els nostres avions queien com a mosques. Els pocs que varen escapar varen tornar a la base.

Uns dies després, mentre volava, el motor del meu avió tenia alguns problemes i em vaig quedar enrere. Estava bastant nerviós per estar tot sol. Just quan estava a prop de la base, el meu avió es va enfosquir i no sabia què passava fins que vaig mirar a dalt i, sorpresa, damunt meu hi havia un caça americà, que no s'adonava que jo hi era.

Vaig aprofitar aquella oportunitat per tombar el meu primer avió i, efectivament, el vaig fer caure. Va ser un dels dies més feliços de la meua vida. Només vaig fer caure, en total, dos avions. El segon fou un bombarder americà. Aquesta vegada no vaig estar molt alegre, perquè quan estava perseguint l'avió, un dels meus nous amics, que s'anomenava Erwin —i sí, el seu nom coincideix amb el d'Erwin Rommel, s'aproximava a l'avió i, desgraciadament, fou tombat per les metralladores del bombarder i no va tenir temps de treure el paracaigudes.

El 1945, la guerra estava pràcticament perduda, la gran majoria dels nostres avions eren tombats; per sort, la guerra va acabar el 8 de maig de 1945. Després de la guerra, mai no vaig tornar a veure en Manfred ni en Karl i mai no podré oblidar la sensació de la llibertat de volar en el cel.

Laia Jover. *Francesc de Borja Moll. S'Arenal*

Marina Barceló. *IES Son Rullán*

Julia Ferrà. *IES Son Pacs*

Aina Gomis. *IES Son Pacs*

Pilar García. *IES Joan Alcover*

Belén Ordóñez. *IES Son Pacs*

Jasmin Bräckell. *IES Son Pacs*

Marta Ribot. *Pedro Poveda*

Michael Sperrhake. *IES Santanyí*

Iván Rivas. *IES Son Pacs*

LA PARTIDA D'ESCACS

Sandra Quero Cabot

3r d'ESO / IES Josep Sureda i Blanes

UN MATÍ, AL POBLE DE POLLENÇA, UNA NINA ANOMENADA ESMERALDA, D'ONZE ANYS, VA DECIDIR ANAR A LA MUNTANYA AMB LA SEVA FAMÍLIA I ELS SEUS AMICS. EN arribar, varen decidir anar a un penya-segat, llavors va ser quan ella va veure un vaixell, però no era un vaixell comú, sinó que era un vaixell de pirates!

En baixar al poble, varen sentir l'alerta que deia que venien els pirates i varen anar a preparar-se per a la lluita, però la mare de n'Esmeralda li va dir:

-Has d'escapar d'aquí.

I ella va dir:

-Però, per què?

La mare li va explicar que era perquè hi havia un secret molt important que s'havia de seguir guardant i que, en les seves mans, tenia el destí de Mallorca.

-Però, a on vaig? -va dir n'Esmeralda.

-Has d'anar al monestir de Lluc i cercar el pare Joan, que és el que s'encarrega de la biblioteca i de tots els llibres. Li has de dir qui ets i d'on vens. Quan el trobis, t'ajudarà, ell també coneix el secret, perquè ens vàrem criar junts a Pollença. Ara et donaré una pàgina d'un manuscrit que data la conquesta de Mallorca pel rei Jaume I i has de trobar un llibre que només el pare Joan coneix i, aferrant-hi aquest full, podràs desxifrar el secret i així sabràs com salvar Mallorca

-D'acord, però, per què no veniu amb mi? -va preguntar la nina.

-Perquè nosaltres hem de quedar defensant Pollença. Però estic segura que tu podràs salvar-nos -va dir la mare.

N'Esmeralda va partir cap a Lluç. Al segon dia de camí, va aconseguir arribar-hi. Dins el monestir, va aconseguir contactar amb el pare Joan, el qual la va recollir i li va ensenyar a escriure, llegir, matemàtiques, jugar als escacs... Cada dia l'ajudava amb les seves tasques i intentaven descobrir el secret dins la biblioteca, però no obtenien èxit.

Després de dos anys i mig, el pare Joan va decidir anar a la biblioteca de la catedral de Palma, perquè allà estaven guardats tots els llibres de la conquesta de Jaume I. Varen viatjar en ase fins a la catedral. Al mateix temps, viatjava una nau morisca cap a Mallorca, en la qual viatjava el sultà amb uns documents que reclamaven que el palau de l'Almudaina era propietat mora, perquè, durant la conquesta de Mallorca, el rei Jaume I i l'antic rei moro varen jugar-se l'Almudaina al millor de tres partides d'escacs i els documents que portava el sultà indicaven que el resultat era dos a zero i que havien guanyat ells.

Quan el pare Joan i n'Esmeralda varen arribar a la Seu, la notícia que va dur el sultà moro ja era una realitat i, en un mes, els moros se'n portarien l'Almudaina i la Seu cap a les seves terres. Sense perdre un segon, varen acudir a la biblioteca de la Seu i, després de diversos dies de recerca, varen aconseguir trobar el llibre que, unint-hi el manuscrit que li havia donat la mare de n'Esmeralda, revelava el secret: *Partides jugades: 2. Resultat: Jaume I 1 – Rei moro 1*. Per tant, el manuscrit del sultà moro era fals i quedava una partida per jugar. Varen parlar les dues parts i varen decidir jugar la partida en dues setmanes: per la banda cristiana, jugaria n'Esmeralda i, per la banda dels moros, jugaria el fill del sultà.

El dia de la partida final, n'Esmeralda estava molt nerviosa i el pare Joan li va recordar tot el que li havia ensenyat i li va dir que no hi havia una altra persona que jugués tan bé com ella. Es varen asseure un enfront de l'altre amb el tauler enmig. N'Esmeralda tenia les fitxes blanques i va començar la partida. Després de dues hores jugant, el seu contrincant va cometre un error i n'Esmeralda va detectar que, amb un sol moviment, faria un escac i mat. Però llavors va pensar: per què si durant tant de temps han conviscut junts el palau moro i el palau cristià ara jo he de decidir que es destrueixi? Llavors va fer un supermoviment i va deixar la partida en taules definitives. Gràcies a n'Esmeralda i al seu empat, el que deia el manuscrit no es va poder complir i, actualment, tenim dos palaus bellíssims a la nostra ciutat.

facete

4t d'ESO

Claudia Campins. *Madre Alberta*

CONEIXES LA TEVA FELICITAT?

Ana Albertí Coto

4t d'ESO / Sant Vicenç de Paül

DIA 23 DE GENER, EL MEU COMPANYY ESTÀ AL MEU COSTAT, RIENT, SEGURAMENT PER ALGUN TEMA DIVERTIT QUE LI HAGI PASSAT AQUESTS DIES. JO SÓC AQUÍ, ASSEGUDA, PENSANT UN BON TEMA PER ESCRIURE. L'ALTRE DIA, LA MEVA PROFESSORA DE CATALÀ ENS VA PROPOSAR ESCRIURE UN RELAT QUE PARLI DE LA SENSIBILITAT, DEL DIA A DIA, DE NOSALTRES. DES D'AQUEST MOMENT HE ESTAT CERCANT IDEES, PENSANT DE QUÈ PODIA ESCRIURE, PERÒ RES. NO SE M'ACUDIA RES. FINS ARA.

Deu fer un any, o dos, no ho recordo molt bé, que estava jo a la taula amb l'ordinador, i al meu costat hi havia la meva germana al seu llit. De sobte vaig sentir la veu de la meva mare, em cridava per anar a sopar. Vaig decidir aixecar-me, quan de sobte vaig sentir un fort dolor en el costat dret de la panxa. Vaig haver d'estirar-me al llit amb l'ajuda dels meus pares, cap de nosaltres sabia què em podia passar. Vàrem esperar una mica, i en veure que el dolor no em passava, varen decidir portar-me a l'hospital. Un cop aquí, em va visitar un metge, i va decidir que em quedés ingressada. Vaig passar uns 4 dies ingressada, fins que, de sobte, un dia em vaig començar a trobar millor i varen decidir donar-me l'alta mèdica. Vaig seguir amb la meva vida normal, anava a l'escola, estudiava amb normalitat, en resum, feia el que fa una noia de la meva edat. Passat un altre any, em trobava al poliesportiu al costat dels meus companys de classe i el meu professor, fent educació física, quan, de sobte, vaig tornar a sentir aquest dolor. Mentre el meu professor estava trucant al meu pare perquè em vingués a buscar, jo em trobava asseguda al costat de les meves amigues. Va arribar el meu pare, i me'n vaig anar cap a l'hospital.

Aquesta vegada tot va durar més.

Vaig estar 7 dies ingressada, 7 dies dels quals cada matí em trobava en alguna sala fent proves. Durant l'estada a l'hospital, assistia algunes vegades a l'"escola" d'aquí. La primera vegada que hi vaig entrar hi havia una noia de la meva edat i dos nens més petits que jo. Eren dates abans de Nadal i per això, em vaig posar

al costat de la noia de la meua edat, a pintar un estel nadalenc. Per sort, en aquesta escola no vaig haver-hi d'estar molt de temps, ja que per fi em varen donar l'alta. Des d'aquest dia, he pensat en aquesta noia, però sobretot en aquests dos nens que tenien càncer. Quants anys devien tenir? I quant de temps devien portar amb aquesta malaltia? Vaig sentir molta llàstima en veure'ls així. Com aquests nois, amb certa edat poden afrontar aquestes malalties tan, agressives? dolentes? No trobo la paraula per expressar certes malalties. I el pitjor de tot això, i que m'ha decidit a escriure sobre el tema, és: tot això es viu en la realitat, en persones que a quilòmetres no veiem, però si ens posem a pensar, sabem perfectament, que en aquell hospital que veiem al lluny, en aquest lloc on ningú vol estar, es troben nois de les nostres edats, amb aquestes malalties. Nosaltres som una mica egoistes. No sabem agrair el que aquesta vida ens està donant, no sabem el que tenim fins que ho perdem. L'estada a l'hospital m'ha donat molt a pensar. Pensar en el meu dia a dia, en les persones que m'envolten, en les petites coses que ens ofereix la vida i nosaltres no hi donem importància. Com per exemple, aixecar-se a l'estiu amb la calor de sol, gaudir d'un dia plujós a l'hivern, anar cada dia a classe i poder gaudir de la companyia dels companys. Anar al cinema, anar de compres. Petits detalls, que en estar en la nostra rutina, no sabem apreciar, fins que alguna cosa ens falla. Persones com aquests nins, són feliços, i tu potser et preguntes, feliços? Però si estan en una habitació les 24 hores del dia. Això no pot ser felicitat. Doncs

jo a això et responc, que aquestes persones, les que pateixen, són igual o més felices que nosaltres, ja que gaudeixen com poden del seu dia a dia. Gaudim nosaltres del dia a dia? Cada nit, ens parem a pensar en totes aquelles coses que ens han passat al llarg del dia? Sabem valorar i estimar? Sabem treure'ns la mania de no ser egoistes? Totes aquestes preguntes i més són les que ens hauríem de fer per arribar a la gran felicitat. Tractar a tots per igual, no menysprear els altres, i sobretot viure intensament.

Esther Rodríguez. IES Calvià

Michael Sperrhake. *IES Santanyi*

Carme Plomer. *IES Santanyi*

Sarah González. *Participació Lliure*

Caterina Bonet. *IES F. de Borja Moll*

Marta Ribot. *Pedro Poveda*

Loles Nogales. *Sant Josep Obrer*

Alexandra Cabello. *IES Joan Alcover*

Dani Llofriú. *IES Joan Alcover*

Beatriz Villar. *IES Santanyi*

EL DARRER SILENCI

Vanessa Darder Naharros

4t d'ESO / Col·legi Jesús Maria

L'HABITACIÓ ES TROBAVA FOSCA. NEGRA. NO HI HAVIA CAP SORTIDA. LES PARETS ES TANCAVEN CADA VEGADA QUE PARPELLEJAVA UNA MICA DE LLUM. ELS RECORDS amargs comprimien el meu cos. Competien llàgrimes per saber quina queia primer del llagimer. Notava la seva gran pèrdua en el meu pit. La seva veu ressonava dins el meu cap. En els pensaments m'aparegueren imatges de records que hi havia viscut, la darrera carta, en què li vaig fer saber que seria l'estrella més brillant que acompanyàs la lluna i il·luminàs el cel. Totes aquelles paraules ara descansen juntament amb les restes del seu cos, molts metres sota terra. Després de tot això, no podia mirar cap a dalt sense deprimir-me: em sentia que queia d'un gratacel i que la realitat, cruel, topava amb el meu rostre. Em deixava més rompuda del que ja estava.

Només volia tancar els ulls i adonar-me que tot era un somni. El temps al seu costat havia passat volant. No obstant això, des que ja no hi era, tot anava lentament. El meu món s'havia aturat i no em deixava seguir. Per molt que volgués continuar, una força major m'ho impedia. Cada respiració es convertia en un repte. Els meus pulmons es tancaven sense deixar pas a l'oxigen, m'ofegava entre tantes paraules i tants sentiments que tenia a dins. Cercava constantment una llum que il·luminàs la sortida perquè sabia que no m'esperava, ni molt manco, un camí de roses. Únicament volia allunyar-me d'aquestes quatre parets tan tenebroses, allunyar-me d'aquesta infelicitat: simplement, allunyar-me'n per no tornar. Tot i així, havia comparegut, tenia un lloc fix a la meva habitació.

Claudia Campins. *Madre Alberta*

Christian Dameris. *CEF*

Antonia Clar. *F. de Borja Moll. Arenal*

María Cano. *CEF*

Mar Lázaro. *IES Joan Alcover*

Prisca Laguna. *Institut Superior de Disseny*

Verónica Huertas. *Participació Lliure*

Laura M. Eiguchi. *CIDE*

Laia Jover. *Francesc de Borja Moll. S'Arenal*

“UN BEL DI VEDREMO”

Jorge Gonzalo Fontana Morales

4t d'ESO / Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

FEIA JA DOS DIES DES DE LA MORT DE LA MEVA MARE, CA MEVA ES TENYIA D'OBSCUR DOL... EL MEU PARE PLORAVA CONSTANTMENT LA PÈRDUA, ESTAVEN TAN ENAMORATS, I ENCARA HO ESTÀ, I A MI... A MI JA NO EM QUEDEN LLÀGRIMES PER PLORAR-LA, L'ESTIMAVA TANT... A PART DELS MEUS RECORDS, SEMPRE BONS, AMB ESTIMA DE LA MEVA MARE, EM VA DEIXAR EN EL SEU TESTAMENT TOTS ELS SEUS DISCS D'ÒPERA. LA MARE, MÉS QUE AFICIÓ, ERA PASSIÓ EL QUE SENTIA. DE FET ES DEDICAVA A AIXÒ, I JO TAMBÉ, HO HE HERETAT D'ELLA. SÍ, SÓC FILL DE LA RECONEGUDA SOPRANO SÒNIA CAPDEVILA.

Em trobava a la meva habitació, no parava de mirar els discs. *Norma, La Traviata, La flauta màgica, Lucia di Lammermoor, Tosca, Aïda, Turandot...* Totes les cantades per ella, sempre era la protagonista, no era d'estranyar!, la seva veu era angelical, i la interpretació era la millor.

Des que vaig néixer, la meva vida ha estat envoltada de cant, de viatges pels millors teatres del món, des d'alla Scala de Milà, la Metropolitan de Nova York, etc. Sempre acompanyant-la... Record que la seva preferida era *Madama Butterfly*, de Puccini. Sempre que la cantava, ho feia amb gran passió, era la que millor interpretava, cantant i actuant. De fet jo tenia 8 anys quan vaig anar a veure-la fent aquesta obra, que va ser retransmesa, per televisió, va donar molt de què parlar, ja que va començar a plorar cantant l'última ària de l'òpera, en la qual la *geisha* s'acomiadava del seu fill de tres anys, i després se suïcidava. Jo li preguntava per què es moria i deixava el seu fill, però era molt petit per entendre la història. I encara segueixo sense entendre-ho, tot i que he llegit l'argument un miler de vegades.

—Potser és l'hora de fer el pas i afrontar la realitat en què estic... —vaig pensar, agafant el CD de *Madama Butterfly*, l'última Òpera que la meva mare va cantar, abans de morir d'un terrible càncer de mama fulminant. Potser era un pas massa gran, però vaig posar directament aquella última cançó que vaig escoltar d'ella...

—*Con onor muore...* —*Vaig aixecar el cap en escoltar aquelles paraules que cantava amb gran tristesa la meva mare. De sobte vaig veure-la, era a la meva habitació, vestida de blanc pur, semblava un àngel...*— Mare? —Mentre sonava l'ària, va dir unes paraules amb una veu dolça...

—Vos estim... —va dir, i a continuació va fer un gest perquè escoltés mentre anava desapareixent. Era l'última frase de l'ària:— *Addio piccolo amor...* —Ara ho entenia tot... simbolitzava l'amor matern. L'amor que sentia per jo.— Jo també t'estim, adéu mare, adéu... —i vaig caure al terra plorant... entenent... escoltant... estimant...

Todd Leslie. IES Calvià

LA MEVA PADRINA

Carolina Igualada Loza

4t d'ESO / Sant Vicenç de Paül

VULL ESCRIURE SOBRE ELLA, SOBRE EL QUE ÉS I SOBRETOT PER ALLÒ EN QUÈ S'HA CONVERTIT AL LLARG DE LA MEVA VIDA. POTSER NO SIGUI PER SEMPRE, PERÒ SEMPRE pensaré que... el cel... algun dia, Déu vulgui que sigui tard, separa cossos, no cors, i jo la tinc i la tindrè sempre present.

Cada nit abans d'anar-me'n a dormir, penso en ella, en els moments que m'ha fet passar, en els records. Els nostres records. Sempre la meva padrina amb les seves típiques frases: posa't més menjar! Això que t'has comprat t'ho puc fer jo a mà! Tapa't que fa fred! Quines mans més gelades.

Mai oblidaré aquell dia que tenia 4 anys, que em posava gelosa de la meva cosina gran, volia que em prestés més atenció a jo. Sempre em cuidava de petita i mai me'n volia anar, em posava a plorar perquè la deixava sola. També recordo que em va ensenyar a pintar-me els llavis sense sortir-ne, a menjar tota la part del plàtan encara que tingués parts una mica passades, a cantar cançons de Melody, amb ella vaig passar els millors moments jugant al parxís, donant menjar a les gallines, als ànecs, als peixos i tortugues... Ella em va ensenyar a no tenir por de les abelles... I el més important, ella m'està ensenyant fins ara, a lluitar i no tenir por de tots i cadascun dels obstacles que em pugui trobar al llarg de la meva vida. A ser diferent de la resta de persones, a centrar-me en jo i en la meva trajectòria. I jo, a poc a poc li estic ensenyant a escriure, perquè no va anar a l'escola i de tant en tant practicam. És una campiona, molt llesta!!

I ara em sento agraïda. Per això, gràcies per estar al meu costat des de petita, gràcies per donar-me consells que només pot donar una àvia, gràcies per crear-me pau amb el teu somriure, per estimar-me tant com ho faig jo. Mai deixis de somriure, ho mereixes, sempre hi seré per fer-te riure.

I per últim, però no menys important, ets com la meva segona mare, t'estimo molt!!

Silvia Ortiz. *Santa Magdalena Sofía.*

Sergio Izquierdo. *Sagrat Cor*

Carmen Gestoso Salom. *CEF*

Helena González. *Sagrat Cor*

Alicia Mesecke. *IES Santanyí*

Adrián Aragón. *Ntra Sra de la Consolación del Vivero*

Martí Lucena. *Sagrat Cor*

Jenny Trapero. *Ntra Sra de la Consolación del Vivero*

REFLEXIÓ

Alba Jaume Lirola

4t d'ESO / Santa Mònica

HI HA COPS QUE LA VIDA NO ÉS DE LA MANERA EN QUÈ LA VIUS, QUE, FINS I TOT, TU POTS ESTAR VIVINT LA TEVA PRÒPIA VIDA D'UNA MANERA QUE NO ÉS LA REAL: viure enganyats és molt fàcil. Pots començar per creure el que diuen els altres de tu mateix, ja sigui bo o dolent, o pots continuar creient-te el que tu mateix vols creure. Tot això ho dic perquè d'aquesta gent n'hi ha molta al món; fins i tot tu pots ser un d'ells o simplement estàs contribuint a fer que la vida d'una altra persona no sigui la que és. Des de sempre, la societat se n'ha rigut de la gent que viu d'una manera diferent, l'ha mal jutjada.

Però el que realment no sabem, o sí que ho sabem i volem seguir creient en el que diu la gran majoria, és que aquella és la gent que realment viu d'una manera sincera i fidel a ella mateixa. En el moment en què tu fas el mateix que una altra persona, per molt malament que estigui, o simplement compres "el que la societat et frega per la cara", ja no ets tu, i tot això només pel fet de ser igual que els altres, o aparentar ser algú.

Durant tota la història, persones han sofert patiment per defensar el que era seu. El que patiren aquella gent provenia d'altres persones dirigides per un cap; i moltes, segurament, ho feren en contra dels seus principis; però amb l'excusa de preservar el seu lloc, ja sia social, laboral, o bé per no ser perseguides, també feren el que se'ls ordenà: lluitar en una guerra que no era la seva, més bé lluitar en el lloc d'un altre.

No ens adonam que som esclaus de nosaltres mateixos, d'uns altres, dels temps i de moltes coses més. Per això crec que el que hauríem de fer tots és aprofitar la vida, saber qui som, el que som i el que volem ser, el que podem fer per millorar les coses... I si tu ets una persona a qui li costa prendre una decisió o a qui li pren més temps que a una altra, tranquil: una persona també es pot passar gran part de la seva vida provant i provant les coses fins a trobar el que realment cercava. L'important és arribar i trobar un vertader sentit a la vida.

TRENCAT

Stephanie Lindenbauer

4t d'ESO / IES Ses Estacions

TOTES LES NINES TENIEN EL MATEIX PENTINAT, CABELL FINS A LES ESPATLLES, AMB UN SERRELL QUE ELS XOCAVA FREQUËNTMENT EN ELS ULLS. UNA PER UNA CAMINAVEN, VAIG TENIR LA MATEIXA SENSACIÓ QUE HE SENTIT CADA NIT, CADA NIT QUAN ME'N RECORDO D'ELLA.

Una vegada sola, em vaig asseure a la cantonada, la sensació no em deixava. Seguia allà com un formigueig recurrent a la meva esquena. Vaig tractar de calmar-me, vaig tancar els ulls, vaig agafar aire... Tot va tornar a ocórrer de nou.

“Anem, que fem tard!” deia na Gabriela. La veritat és que mai l’entenia, sempre anava apurada. Encara que era la meva millor amiga hi havia vegades que no la suportava. “Espera, que està en vermell” li vaig dir. Em va mirar, alguna cosa a la seva mirada em deia que havia quedat sorpresa. Només vaig somriure, no vaig dir absolutament res. Va creuar el carrer, no es va adonar que en creuar venia un cotxe a tota velocitat. Volia anar darrere d’ella però estava congelada d’horror. El meu cos se sentia adormit, amb pànic. No sé quant de temps vaig estar allí mirant tot el que havia passat. Com tot pot passar tan ràpid...?

Vaig tornar a obrir els ulls, tot va tornar a ser normal, tot estava present, menys jo, jo seguia en el meu món. En arribar a casa, vaig anar directament a la meva habitació i vaig tancar la porta amb tota la força que em quedava. Em vaig ficar al llit i vaig tornar a tenir una altra sensació, però aquesta era molt més forta.

Vaig sentir alguna cosa que es movia. “Estic boja”, vaig pensar, però quan vaig mirar dalt, ella era allà davant meu observant-me, li vaig somriure tímidament. No ho puc creure! Sempre havia tengut al·lucinacions, però aquesta no ho era, ella era aquí al costat meu.

No sabia què dir-li, tantes coses passaven pel meu cap en aquell instant. Tenia infinitats de coses per contar-li. Després d’un llarg temps, ella va trencar el silenci, em va dir aquestes paraules: “Tranquil·la, no és culpa teva...” No vaig poder aguantar més la sensació que m’estava menjant a poc a poc. Em sentia

culpable, li vaig dir. “Ho és, tot és per culpa meva... Si no t’hagués amollat aquell dia, no hauria passat res, si tu haguessis estat al meu costat, hauríem passat el nostre primer dia a la universitat... Perdona...”

Les paraules quedaren a l’aire, els segons passaven esperant la seva resposta, la vaig mirar i em va tornar el seu mateix somriure. “No”, em va dir amb un to irritant. “...És culpa meva, tu no has fet res malament, res, gràcies per sempre estar al meu costat en els bons moments i en els dolents, sempre seràs la meva millor amiga. T’estimo, Amanda, gràcies per tot...” En aquest punt la seva veu es va posar entretallada. Li vaig fer una abraçada, vaig olorar el seu aroma, no vaig poder evitar tancar els ulls, l’havia enyorada molt.

Quan vaig tornar a obrir els ulls, ja no hi era. I en aquest instant em vaig adonar que fou un comiat, un adéu per sempre. Aquell sentiment que tenia dins, el vaig poder alliberar. Vaig haver de dir adéu a una amiga, a la meva estimada Gabriela. L’únic que vaig fer... va ser abraçar les meves cames i començar a plorar.

Catalina Durán. *Francesc de Borja Moll. Arenal*

Aina Gomis. *IES Son Pacs*

Paula Villa. *IES Cide*

Iván Rivas. *IES Son Pacs*

Xisca Esteva. *Sta Magdalena Sofia*

Marta Ribot. *Pedro Poveda*

Jasmin Bräckell. *IES Son Pacs*

Sara Amores. *Madre Alberta*

Fiona Peña. *Sant Francesc d'Assis*

NI L'INFINIT ÉS PER SEMPRE

Rosa Mari Lozano García

4t d'ESO / Sant Vicenç de Paül

EM CONSIDERO UNA PERSONA MOLT SENTIMENTAL, EM DEIXO GUIAR LA MAJORIA DE VEGADES PEL QUE EL MEU INTERIOR DIGUI, EN COMPTES DE SER UNA MICA més sensata amb mi mateixa...

La vida és molt llarga com per a viure-la tot sol, sense una bona companyia que t'ajudi a aixecar-te quan aquells petits cops et facin caure, i es podria dir que la majoria de vegades l'orgull i l'avarícia pot amb tot, aquesta és la trista veritat perquè moltes vegades la persona que sempre hi és per ajudar a tots, també necessita que qualsevol es preocupi per ella i en la majoria de casos no és així...

No he viscut massa per poder explicar la meua història, però sí una que em va marcar per sempre, el meu primer amor, i us puc assegurar que el sentiment anomenat "amor" no és tant fort com diuen.

Tot comença, un dia normal com qualsevol, i és allà, li miro als ulls i de sobte succeeix. Neix la màgia. Em penso que només és un capritx però en realitat és més que això, és una necessitat. Entra en la meua vida i s'ho emporta tot per davant com un tsunami, sense avisar... Començo a estimar-lo, a estimar-nos. Començo a sentir cada dia més i m'adono que donaria tot el que tinc per aquesta persona. M'enamoro. Comencen els bons moments, els petons, les carícies, aquests petits defectes que fan especial aquesta persona estimada, i aquests són els petits detalls que em fan feliç de veritat, els detalls que veig i sento, perquè l'amor es demostra amb fets i no només paraules.

Passen els dies, les setmanes, i el temps al seu costat em passa volant, passa tan ràpid... Massa amor però també massa problemes, no vaig creure que ésser diferents afectés la nostra història tan bonica, però sí que va afectar... Massa promeses trencades, i el cor cansat de lluitar per aquella cosa impossible, ja no em cap en el pit, i es trenca de tant amor.

Intento arreglar-ho pensant en positiu, pensant que tot anirà bé i que ell seguirà fent-me feliç com un dia va fer, però aquestes mentides m'acaben fent més mal. Tinc la temptació de perdonar-lo pel simple fet que el vull a la meua vida, però ja no hi ha acord per a aquest cor desil·lusionat, per a tots aquests moments que ja només són records ...

I és així, ni el que de veritat et fa feliç és per sempre, tot té un final.

Un dia et pares i mires cap enrere, veient al lluny aquells records, aquelles persones que ja no segueixen al teu costat i t'adones que el temps passa cada vegada més ràpid, fent que oblidem el que un dia ens va fer feliç i és quan valores i t'adones del camí que vares recórrer al costat de tots aquells éssers que encara recordes. Alguns d'ells van quedar pel camí, però els que de veritat van marcar la teua vida seguiran per sempre, no importa el temps que passi, simplement romandran, en el teu cor.

Marina López. *Francesc de Borja Moll. S'Arenal*

NO ET QUEDIS ATURAT

Sergio Poza

4t d'ESO / Sant Vicenç de Paül

ELS SENTIMENTS SÓN UNA CARACTERÍSTICA QUE ENS DEFINEIX A LES PERSONES, I REPETEIXO, A LES PERSONES. HI HA HAGUT HUMANS EN LA HISTÒRIA QUE NO HAN estat persones, per falta de sentiments, o per tenir massa sentiments, pots dir els negatius, com vulguis. No parlaré dels típics com l'amor, l'amistat, etcètera, parlaré sobre el morbo, la curiositat per saber què passaria si...? La fam de poder, i a la vegada com som quan la persona a qui fem mal reacciona.

Una dona, fa unes quantes dècades, va fer un experiment sociològic. Ella estaria 6 hores completes tombada en una espècie de sofà, sense immutar-se. Entre tant, una sèrie de persones estarien amb ella per fer el que els donés la gana, amb ella, usant els objectes que ella mateixa havia posat a una taula. En total eren uns 75 objectes, entre els quals hi havia fins i tot una flor, ganivets, i una pistola amb bales devora seu.

Al principi, les persones van començar un poc tímides, li feien pessigolles, intentaven que reaccionés de manera no violenta, però... amb el temps, en veure que ella no es queixava, li començaven a rompre la roba, fer-li ferides amb ganivets... que trist... no? El pitjor de tot, és que hi va haver una persona que va carregar l'arma i li va apuntar a la cara, ella es va posar a plorar, però va ser forta i no es va moure.

Acabades les sis hores, la dona quasi sense roba, repleta de ferides i plorant, es va aixecar, amb cara de trauma... i què ens trobem? Tota la gent que li va fer mal se'n va anar un poc abans que la dona s'aixequés.

Què ens diu tot això? Ens diu com som nosaltres, les persones, que quan la persona a qui fem mal no la veiem reaccionar, no ens n'adonem, no tenim por que ens passi res. En canvi, quan es mouen, comencem a tenir consciència que ens pot passar alguna cosa. En tota la història, tots els canvis que hi ha hagut, han estat deguts a revolucions.

Si alguna vegada sents que et passa alguna cosa semblant a això, no dubtis, demostra que et mous, no deixis que et facin plorar!

Marta Ribot. *Pedro Poveda*

Clara Ayala. *Sta Magdalena Sofia*

Alicia Arellano. *Consolación del Vivero*

Cristina García. *Francesc de Borja Moll*

Marta Ribot. *C. Pedro Poveda*

Paula Alcover. *IES Juníper Serra*

JO NO SÓC ELLA

Pilar Ramis d'Ayreflor

4t d'ESO / Col·legi Jesús Maria

ELLA NO SABIA COM SENTIR-SE DESPRÉS D'ALLÒ, HAVIA COMÈS MASSA ERRADES. TANTES, QUE FINS I TOT VA ARRIBAR A QÜESTIONAR-SE QUINA CLASSE DE PERSONA era. Però encara que passessin els anys, ella sabia que amb la resta de la gent, mai no arribaria a entendre-s'hi del tot. Ella seguiria esperant, encara que en el fons sabia que el seu cor mai no seria reparat, que ja s'havia acostumat a les seves esquerdes i cruïes, als seus racons incògnits i lúgubres que de cada dia la sorprenien més i més.

Aquella nit era massa llarga, es va encendre una cigarreta i va voler que la seva vida no es basés en allò, en veure com es consumia i en observar com les cendres se les emporta el vent, en tenir por de quedar adormida. Ella havia impregnat ca seva amb cada nota de les seves tristes cançons, amb cada pàgina dels seus llibres favorits. Li agradava veure la forma que prenien les copes dels arbres amb el vent, la brillantor que tenien les gotetes de pluja en el vidre, el renillar de la seva egua, la calidesa dels rajos del sol a la cara mentre galopava. Però la por era creixent cada nit, de cada vegada tenia més son i no podia suportar-ho. I es rendia davant el son i després tot era terror. La foscor s'apoderava d'ella i la portava a aquell claustre, a aquell lloc una altra vegada. Es va tornar a veure en aquell pupitre antic, entre aquell dolorós pànic constant. Es va portar les mans al pit per notar que el tenia obert de bat a bat, el seu cor hi sagnava i hi sagnava, sense que ella el pogués aturar. El ressò dels seus crits trencava aquell silenci, però mai ningú va girar el cap.

Sanglotava de pur dolor en aquell racó amb el ressò de rialles cruels de fons. Sola.

Sola.

Es va tapar les orelles amb força, tot allò era massa real, aquell dolor i aquella por eren reals. Sentia l'angoixant malenconia recurrent les seves venes, els havia perdut i s'havia perdut a ella mateixa també. La part que valia era la que somreia i es burlava de les ferides, que tancava els ulls en notar la suau brisa en el seu blanc i cansat rostre, que se sentia segura entre llibres, entre lletres encara no llegides amb històries per explicar. Llavors aquella persona que ella havia enterrat feia tres anys, que havia mort entre paraules feridores i cruels ferides, va tornar a la vida atrapada en una xarxa de pur dolor i pur pànic. Va tornar a sentir les rialles com el més cruel i dolorós punyal clavat en el seu ja marcit cor. Llavors la va veure, aquella persona es va enamorar del dolor i es va enganxar a ell com si es tractés de liti.

“Arruix! Tu vares morir, te'n vares anar, jo ho vaig sentir, jo et vaig enterrar! No em trencaré de la manera que tu ho feres!”

Llavors, amb un sobresalt va poder veure com aquella persona que era s'anava reincorporant lentament en ella mateixa, en cada respiració entretallada, i la persona que havia estat es va anar enterrant de cada vegada més en aquella tomba feta de dolor i por, entre aquelles llàgrimes que vessava cada nit. Llavors les rialles es varen anar transformant en la tènue llum de la lluna a la seva finestra, en la imatge borrosa dels seus mobles inerts i estàtics a les parets. Sí, el seu cor encara seguia bategant, tot tornava a estar en el seu lloc. Va tornar a recobrar l'alè i va decidir amuntegar en la seva ment aquella xarxa de records d'abans. Però l'altra part encara seguiria lluitant en el seu interior. No volia trencar-se d'aquella manera, però s'estava fent tard i aquell ésser anava guanyant la batalla. Es va tapar la boca intentant aguantar un sanglot, no volia cridar el mal que li feia, no volia que guanyés la batalla, es va enganyar pensant que només la seva altra meitat tenia el cor en carn viva. Llavors, en aquell moment, en la penombra de la seva habitació, asseguda en el seu llit amb els llençols enganxats a la pell, respirant entretalladament amb el seu gastat batec colpejant el seu pit, va desitjar amb totes les seves forces que la vida acabés amb el que va començar fa exactament disset anys. Llavors va saber que estava a punt de perdre la batalla en el seu interior.

“No te n'oblidis.”

“No t'oblidis que vals, vals.”

Feia molt que ella no plorava d'aquella manera, però la que sanglotava entre la penombra d'aquella estreta habitació ja no era ella.

Ja no tornaria a gaudir de la calidesa dels rajos del sol en la seva cara en galopar.

vista

Núria Soto Flores.
IES Juniper Serra

2n
batxillerat

CAP A UN MÓN FELIÇ?

Marc Barceló

2n de batxillerat / Sant Josep Obrer

ROMANEN ACTIVATS TOTS ELS SENYALS D'ALERTA. UN PAQUET DE MATERIAL CULTURAL DESTINAT AL GRUP SELECTE, PER ERROR, S'HA INTRODUÏT EN ELS PROCESSOS DE REPRODUCCIÓ dels èpsilons.

Els individus de la remesa defectuosa presenten símptomes de doble personalitat, capficant-se en un continu i dispers monòleg.

Per sort, s'han detectat i reciclat totes les unitats menys una, l'etiquetada amb el codi...

2OIRACEITOPAI: Et veig molt nerviós ...

BERNARD MARX: Pintades a les parets, mobiliari urbà cremat, protestes cada cop més violentes. L'última alternativa d'expressió és la del carrer, demostrant indignació davant una classe dirigent que ens condueix a una societat cada cop més desigual i empobrida.

2OIRACEITOPAI: Hi ha paraules que no entenc, crec que les normes ens prohibeixen...

B. MARX: El concepte de "classe mitjana" perd el seu significat i ús mentre proliferen noves expressions com "morositat" o "EREs". S'avantposen les formes als continguts.

2OIRACEITOPAI: Només els alfes (α 's) poden entendre aquestes coses.

B. MARX: Des de petits se'ns educa en la cultura de l'èxit en comptes de promoure ideals que ens facin viure en equilibri amb l'entorn social i natural.

2OIRACEITOPAI: Parlar com tu ho fas no et pot dur més que disgusts.

B. MARX: Deixem sense sostre els que no poden pagar perquè han perdut la feina. Molts d'aquests són immigrants, els millors dins aquest col·lectiu, que decidiren integrar-se dins la nostra cultura i dedicar bona part del que guanyaven a pagar un pis. Però ara no poden fer front al deute ni tan sols entregant casa seva.

2OIRACEITOPAI: Pareixen problemes. Per sort, els nostres superiors ens alliberen d'aquests càstigs.

B. MARX: L'Educació, que hauria de fomentar el lliure pensament, s'utilitza com a mitjà per uniformar consciències.

2OIRACEITOPAI: Lliure pensament, què vol dir això?

B. MARX: Aaaa...!!!

2OIRACEITOPAI: ...aaaaggg!!!

La llum es va amortint lentament. Aquella música encisadora torna cada cop més monòtona. Sona una peça, interpretada per una orquestra absent, de la qual no se'n coneix ni l'autor ni l'origen...

Jaume Ferrán. *Sagrat Cor*

cap a un món feliç?

EL NÀUFRAG

Joan Barceló Adrover

2n de batxillerat / Sant Josep Obrer

A LES VUIT I VINT-I-TRES DE LA TARDA, L'ASTRE REI PER FI FA CONTACTE AMB L'HORIZÓ, EL QUAL L'ENGOLEIX TOT PROJECTANT UNA MIRÍADA DE FEIXOS DAURATS sobre el mant nebulós que s'estén per damunt dels nostres caps. El navili avança a poc a poc, balancejant-se amb tal lleugeresa que fins i tot un mariner d'aigua dolça com jo pràcticament no nota el seu moviment. El motiu és més que obvi als nostres ulls. Amb un gest, li indico al capità que engegui el biosonar. Per tota resposta, la pantalla ens mostra un seguit de cercles que s'eixamplen, ones que escodriyen les profunditats per revelar-nos els seus secrets. Sorprenentment, un punt tènue parpelleja de sobte en el fons negre. Exaltats, abandonem la cabina de pilotatge i ens precipitem sobre la barana. En efecte, sobre la superfície, en un minúscul espai arrodonit, rau la primera forma de vida que trobem en dies. Sense pensar-ho dues vegades, baixem per l'escala i arrenquem a córrer cap a allò. El capità és el primer d'arribar, i amb summa delicadesa, extreu el peix de l'aigua tèrbola. Amb goig, ens explica que és una *donzella*, però tot just acaba de parlar, la criatura expira el seu darrer alè. Ningú gosa pronunciar cap paraula, colpits per la imatge d'aquest cos ja sense ànima, d'aquell ull obert de pinte en ample que sembla arrelar en les nostres ments, omplint-les de culpa. Finalment, el capità la deixa reposar allà on era, quasi amb respecte, i declara que és hora de tornar. I així, l'antic trencagels solca un cop més allò que nosaltres coneixem com la mar; un camp de fems i deixalles flotant en totes direccions, fins a on arriba la vista.

Una setmana més tard, i deu minuts després que la nostra audiència amb les autoritats s'hagi donat per conclosa, sortim de l'edifici capficats. Com ja és costum, no han volgut atendre raons. Tot i que són sabedors de la gravetat de la situació, prefereixen apartar la mirada i ignorar-ho. Al cap i a la fi, no és culpa seva; la responsabilitat d'esmenar-ho requeia sobre els partits que varen governar en legislatures anteriors. I sobre els dels de la següent, afegim per a nosaltres mateixos. En qualsevol cas, l'únic punt en el qual hem arribat a un consens és que hem creuat uns límits determinants, i que solucionar el problema, a hores d'ara, requeriria

un esforç incommensurable. Un esforç i una atenció, és clar, necessàries per combatre les crítiques i acusacions de l'oposició, que es produeixen a l'interior de gratacels de noranta pisos amb piscina i entre reunions pomposes i farcides de canapès.

Amb un gest vague comunico als meus companys que necessito estar sol, i ells assenteixen comprensius, i m'encamino cap a la costa. Però per enèsima vegada puc comprovar que el blau de l'oceà ja no hi és, reemplaçat pels nostres residus. Tants se n'hi han dipositat, que un centenar d'indigents hi caminen per sobre amb tranquil·litat i els inspeccionen per malviure d'allò que la resta de la societat ha rebutjat. Aleshores, una botella de plàstic captura la meua atenció. L'examino detingudament.

El meu avi em solia contar històries del gegant blau, de la seva benevolència i crueltat, de com donà origen a la vida i permetia que subsistíssim d'ell. En certa ocasió, em parlà d'un naufrag que, en una illa deserta, tractava d'enviar missatges de socors dins botelles, amb la mala fortuna que els corrents marins les hi tornaven, no obstant això, completament buides. No em ve a la memòria el final del conte, però recordo bé la seva lliçó moral; tot el que enviem a la mar, sempre ens torna, però no de la forma que esperem. I ara, quan aixeco la vista i contemplo el paisatge, em cau l'ànima als peus. Dècades enrere, vàrem prémer un gallet.

És qüestió de temps que ens arribi la bala.

Escric en un paper "EM SAP GREU" i el fico dins la botella. I, moments després de llençar-la, em pregunto si la mar llegirà també el meu missatge, i si és massa tard perquè ens perdoni.

Andrés Salom. *Sta Mònica*

L'AL·LOTA FORÇADA

Joan Carles Cervan Solozábal

2n de batxillerat / Sant Josep Obrer

EL SOL ES PON I ACABA UN ALTRE DIA COM QUALSEVOL A EL MILLOR SOSPIR, EL CONEGUT PROSTÍBUL AMAGAT SOTA LA IDENTITAT D'UN FORN DE LA PETITA CIUTAT DE PESCADORS Shitangzhen, en algun indret del sud-est de la Xina. Yumi, bruta i suada d'aquesta activitat forçada, baixa cap a la bugaderia per fer net el seu quimono, i allà es troba amb Shu-Fang, que també el netejava. Yumi el fica llavors dins d'un ribell d'aigua freda.

SHU-FANG: Un altre dia dur?

YUMI: Què esperes de mi...? *(Frega amb força la roba contra el raspall.)*

El to vacil·lant de la nena fa que Shu-Fang deixi amb violència de planxar i es giri. Les dues es miren: Shu-Fang amb imposició i Yumi amb feblesa.

SHU-FANG: Ja estic farta que sempre et queixis de tot!

YUMI: *(Sospira i s'atura de fregar)* I què vols que faci? Jo no vull seguir amb aquesta vida amargada i fastigosa!

SHU-FANG: Per què sempre intentes trobar-hi la raó? No n'hi ha! Simplement ets una prostituta com totes nosaltres, accepta la teva natura...

YUMI: *(S'aixeca del terra, es desespera)* No ho és! Jo hauria d'estar amb ma mare, anar a l'escola i... *(la cara canvia expressant tristesa)* tenir cura de la meva germana... Només tenc dotze anys, saps? *(Xucla un poc el moc que li queia.)*

SHU-FANG: *(Mou brusquement el cap)* Però no és així... Obre els ulls d'una maleïda vegada, no vindran a cercar-te, ja no pensen en tu, t'han oblidat i ja està! No et torturis per res.

YUMI: No és cert. *(Emet un sospir i es frega l'ull dret de la llagrimeta que li sortia.)* Són morts... Només som la petita i jo.

SHU-FANG: *(Allibera una rialleta sarcàstica)* Mala sort per a ella.

La jove Yumi en haver-ho sentit la mira amb cara de pomes agres delatant les llàgrimes de la vigília del plor.

YUMI: Per a tu tot es resol amb condemnes, oi?

SHU-FANG: Perquè és la realitat...

YUMI: Tu no em comprens, de fet diria que no has tengut mai cap ésser estimat.

SHU-FANG: Doncs no. Era òrfena, em trobaren i em donaren una oportunitat que no podia rebutjar. Sé perfectament com et sents, també vaig patir una situació semblant.

Aquestes paraules desconcertaren Yumi, que expressava tal sentiment gratant-se el cap una mica. Retorna a la seva feina de rentar el vestit i l'altra acabava de planxar els darrers costats.

YUMI: *(Afegeix sabó i continua fregant)* De totes maneres no havies pensat mai de fugir?

SHU-FANG: Al final m'hi vaig acostumar... Des del principi ja sabia que no podria sortir. El mateix et passarà...

YUMI: Doncs no vull que aquest moment arribi.

SHU-FANG: *(Una altra vegada s'impacienta)* I què faràs per evitar-ho? Deixa-ho córrer.

Els pensaments d'un futur penós tornen a envair la ment de Yumi. Llavors xampurreja l'aigua una i una altra vegada amb el quimono de rosats i vermellencs colors esquitxant-se la pell i la roba d'aquesta mescla.

YUMI: No ho permetré! Mai cediré contra aquell desgraciat! *(S'eixuga la cara.)* No vull seguir sent un objecte per llogar i satisfer la fogositat de gent que no he conegut en la meva vida! No ho pens permetre...! Que en cerqui una altra!

SHU-FANG: Què faràs llavors? Com evitaràs aquest destí si es pot saber, mestra llibertat?

YUMI: El que sempre he pensat: fugir del prostíbul, anar a cercar la meva germaneta de l'orfenat i exiliar-me cap al nord.

SHU-FANG: Miserable estúpida! D'aquí no te'n pots anar, o és que creus que et donaran les claus així com així? Ets una ignorant...

YUMI: És el meu desig! Si una cosa he après del meu difunt pare és que no em rendeixi contra les adversitats que se'm presentin. No faltaré a la meva promesa.

SHU-FANG: Si vols fer això, fes-ho, no t'ho impediré, però personalment crec que l'únic que aconseguiràs serà sang de ferides i una altra tortura freda a les dutxes.

YUMI: M'arriscaré...

SHU-FANG: Tu mateixa.

Shu-Fang surt de la sala amb el vestit planxat i ben calentet, Yumi està sola. Poc després d'haver acabat de passar-lo l'estén per deixar-lo eixugar-se tot el vespre i també abandona la sala i se'n va a la seva habitació. Un cop allà es canvia i s'acomoda dins del llit, sonen sempre els mateixos renous de les molles rovellades de l'interior, mira al sostre i a la seva ment tornen els mateixos sentiments de nostàlgia dels records de la seva vida passada.

YUMI: Tant de bo... Espera'm Yian, no tardaré, espera'm una mica més...

Tanca els ulls i, sense adonar-se'n, una llàgrima rellisca per la seva galta suau i encara bruta d'aquella essència que només li recordava la situació que patia, segons com ella ho anomenava. Poc després es queda adormida.

Marta Ruiz. *Sant Josep Obrer*

ESPECTACLE DE FOC I SANG

Laura Coll Rigo

2n de batxillerat / Sant Josep Obrer

—CORREU! A COBERT!

Les ràfegues de trets ressonen pertot arreu. Les bales volen per sobre del meu cap. Corro i m'amago rere d'un edifici mig derruït. Aixeco la meva metrallera i disparo cap al no-res. Un crit d'agonia destaca per sobre de les malediccions dels ferits. Algú ha caigut. Intento mirar entre tot el fum dels fusells, però és inútil.

El paisatge no podria ser més desolador: les restes del que abans de la nostra arribada havia estat una ciutat s'arremolinen al meu costat; per tot on es miri es pot albirar un mar de membres i cossos en descomposició; el cel s'ha enfosquit a causa del fum, i no aconsegueixo distingir si és de nit o de dia; el poc aire respirable que queda es troba contaminat per ordres sense sentit, juraments inútils i crits propis d'un film de terror.

De cop, una silueta es comença a dibuixar i s'acosta corrent cap a mi. Preparo la metrallera, llest per disparar tant si és amic com enemic. El meu dit ja es troba al gallet quan m'adono de la vestimenta vermella que porta i deixo d'apuntar. És un amic.

S'agenolla al meu costat i, tot i el fum, veig els forats que han fet les bales, la sang que li regalima per la barba mal retallada, les cendres que cobreixen el seu pèl d'un color indefinit. No crec que visqui molt més.

Just quan ell marxa, el seu nom apareix a la meva ment: Xan. És un novell en aquest joc, en aquesta guerra, i li queda massa per aprendre, massa enemics als quals enfrontar-se, massa veterans contra qui lluitar. Veig com una granada li explota a sobre. Ja és tard per aprendre.

Cansat per la falta d'acció, m'arrisco i surto del meu amagatall. Contra el que molts pensen, m'agrada el que faig: l'excitació en veure caure el meu objectiu; l'adrenalina a l'hora d'escapar viu de miracle dels trets d'una Sig-Sauer; el somriure que se'm dibuixa en veure aquell espectacle de foc i sang; el sentiment de poder,

en veur'm ple de vida, mentre els cadàvers s'amunteguen al meu darrere; la sensació de despertar-me de cop enmig d'una batalla campal on ningú presta atenció a qui és realment l'enemic. La por no existeix, tan sols el desig de matar.

Ni tan sols tinc remordiments, a l'hora de disparar. Sé que, encara que els seus cadàvers semblin el terra, encara que prengui les pistoles de les seves mans fredes, encara que trepitgi els seus cossos, carcasses buides que un cop traspuaven vida, ells tornaran a viure. Tard o d'hora, tots ho farem. Per això m'enfronto sempre coratjós, amb un somriure diabòlic al rostre, contra tot allò que se m'acosti. Perquè sé que tornaré a viure, i que llavors em venjaré de tots.

Un uniforme blau apareix com una ombra a la meua esquena. Disparo a boca de canó i el xoc fa que ella sigui propulsada cap enrere. La veig precipitar-se pel penya-segat en direcció al mar. Tot i la seva inevitable caiguda, tot i les greus ferides, encara viu, i intenta desesperadament ferir-me: almenys així, la seva deshonra no serà tan gran. Açò és el pitjor: caure al buit o autolesionar-te. Qualsevol altra mort és preferible a aquesta. Veig als seus ulls una súplica. Li disparo, i contemplo desaparèixer el seu cos, ja sense vida, per la boira.

Em giro, i veig el nostre objectiu, abandonat i solitari, refulgent, com una bandera que oneja al vent, mai millor dit. M'hi acosto, com hipnotitzat. Ja quasi degustant la victòria, que es troba a no més d'un pam. De sobte, em disparen per l'esquena, sense compassió. Mil trets em travessen el cos i mentre la meua vista es torna de cada cop més borrosa, noto com la bandera i la victòria s'esmunyen ràpidament.

GAME OVER

—Nooooo! Estava tan a prop! —Crido i llanço amb ràbia el ratolí contra la paret.— Ara hauré de tornar començar!

Odio que em disparin per l'esquena, és de covards.

Guillem Servera. *Sant Josep Obrer*

INFANTESA

Marina Florit Martorell

2n de batxillerat / Col·legi Santa Mònica

ÉS PREST, LES NOU DEL MATÍ I M'ACAB DE DESPERTAR, SÓC A CASA, ENCARA NO M'HE AIXECAT. ESTIC TOMBADA AL LLIT, TRANQUIL·LA I SENSE RES A FER. SENTO EL meu germà petit que corr pel passadís, de sobte entra a l'habitació i m'observa una estona. Es tira sobre mi, m'abraça i em dóna el bon dia. M'aixeca del llit, anam a la cuina, jo prenc un suc de taronja i ell un tassó de llet.

Decidim que és un bon dia per passejar i anar al parc; a més, a mi no em vendrà malament després del dia que vaig passar ahir: necessit sortir i prendre l'aire. Anam caminant tranquil·lament pel carrer, jo vaig escoltant les històries que ell em conta: que si l'altre dia a l'escola van aprendre una paraula nova en anglès, que si al partit de futbol va marcar un gol... Això m'entreté i el camí se'm fa més curt del normal. Hem arribat al parc gairebé sense adonar-me'n, jo m'acomod a un banc, i ell surt corrent cap a la patinadora. Fa un bon dia; no fa fred però not el vent que em mou els cabells. El mir, se'l veu tan feliç... Això m'inspira. Així doncs, de la meva bossa agaf una llibreta i un bolígraf i em pos a escriure tot el que em passa pel cap. La situació del moment em recorda la meva infantesa, quan jo tenia la seva edat, cinc anys... Recordo que tot em pareixia meravellós, no veia problemes enlloc, la preocupació més gran era que un company de l'escola m'havia romput una pintura o que algú m'havia dit que no volia ser la meva amiga, però després tot s'acabava arreglant, quins records! Ara les coses s'han tornat més complicades, però passar aquests moments amb el meu germà m'ajuda a oblidar per uns instants tot el que m'envolta, em fa pensar que no existeixen problemes més enllà del parc, que no hi ha preocupacions i que vivim en un món perfecte.

És hora de tornar a casa, i per desgràcia, la tornada a la realitat: ens tornam a trobar amb el món imperfecte en què vivim, apareixen un altre cop les preocupacions del dia a dia, els petits problemes que, encara que semblin insignificants, un més un i un altre, s'acumulen i ens arriben a impacientar; però això és

el que ens espera a tots a mesura que ens feim grans; no tot és tan fàcil com sembla, i hi ha un moment en què els problemes és millor afrontar-los amb un gran somriure. Pens que avui ha estat un gran dia, i he après que sempre hem de mostrar la nostra millor rialla, perquè, al cap i a la fi, el millor que podem fer en el nostre dia a dia és somriure-li a la vida.

Paula Alcover. IES Juníper Serra

infantes

Escritos en castellano

ÍNDICE DE ESCRITOS EN CASTELLANO

2º ESO

Valerie

Javier Rodríguez Higuero. *IES Joan Alcover*
79

4º ESO

Lección aprendida

Laura Escribano González. *Col·legi Sant Pere*
82

El alma de la Tramuntana

Andrea Martínez Paz. *Col·legi Santa Mónica*
85

Nocturno

Andrea Martínez Soler. *IES Ses Estacions*
86

Necesidad

Andrea Pol. *IES Joan Alcover*
88

Errores

Melanie Sanchis Jurado. *Col·legi Sant Pere*
91

La ventanas de Crumer

Fina Sastre Coll. *IES Joan Alcover*
94

Reflexión

Aina Valiente Pizá. *Col·legi Santa Mónica*
96

1º BACHILLERATO

Sombras en el tiempo

Cristina Donatone Bermejo. *Col·legi Sant Pere*
99

Solo con él

Ludmilla Fantelli. *Col·legi Sant Pere*
102

¿Conoces a alguna Aurora?

Yaiza Miranda Alcolea. *IES Ses Estacions*

104

El reflejo

Carol Ruíz Castro. *Col·legi Sant Pere*

106

2º BACHILLERATO

Cristales rotos

Miguel Ángel Ladaría Conejero. *IES Joan Alcover*

109

Contradicciones

Marina Llull Machí. *Col·legi Santa Mónica*

111

No hace falta volar para ser un héroe

Daniel Pare Guaita. *Col·legi Santa Mónica*

113

Vista

2° ESO

María Cano.
Centre d'Estudis Fotogràfics. CEF

Guillem Servera. *Sant Josep Obrer*

Loles Nogales. *Sant Josep Obrer*

Carmen Morey. *Madre Alberta*

Claudia Campins. *Madre Alberta*

Jero Jaume. *Madre Alberta*

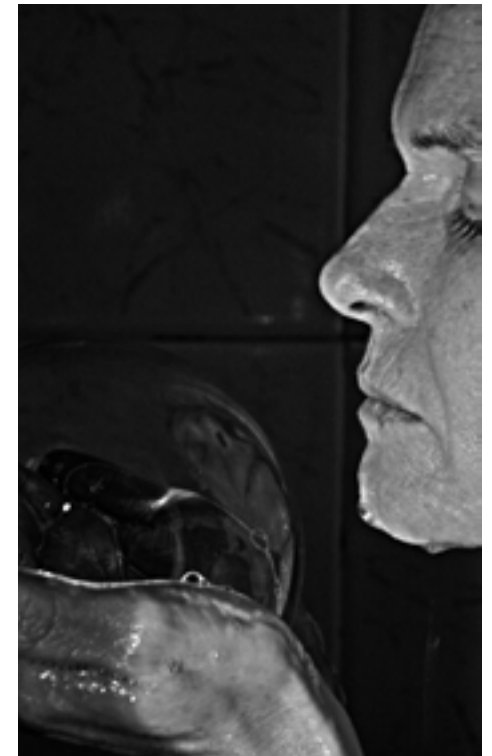
Antonia Clar. *Francesc de Borja Moll*

Laia Jover. *Francesc de Borja Moll*

Fiona Ximenis. *Francesc de Borja Moll*

Núria Soto Flores. *IES Juníper Serra*

VALERIE

Javier Rodríguez Higuero

2º ESO / IES Joan Alcover

18 DE JULIO DE 2013

Escribo esta carta sin destinatario por un solo motivo: para despedirme. Ya tengo una edad considerable, y sé que no me queda demasiado tiempo. Lo único que pretendo hacer es dejar una huella en este mundo, con la que la gente pueda recordar mi alma y mente, que en un par de meses dejarán de estar ligadas a mi cuerpo y, si es posible, servir de inspiración a generaciones futuras.

A lo largo de mi vida, he aprendido muchas cosas. Una de las más importantes es que los sueños son el motor de la vida. Porque, sin ellos, ¿qué sentido tendría ésta? ¿Cuál sería el motivo por el que levantarse cada día, si no tuviéramos nada que cumplir?

En todos estos años, he tenido muchos sueños. Uno de los principales era amar, y ser correspondido por ello. Y ahora que lo pienso, realmente solo he amado dos cosas en mi vida: los libros, y a Valerie.

Desde mi juventud, cuando encontré en las bibliotecas todo aquel conocimiento y belleza, no me he podido desenganchar de la lectura. He leído prácticamente de todo: desde Fitzgerald hasta Homero, pasando por Shakespeare e incluso Tolkien. Solo hay un género con el que nunca me he atrevido: ése tan importante actualmente como es la literatura erótica. Porque, como le he dicho a mi nieta Catherine en varias ocasiones, las únicas “Sombras” que quiero ver en mi estantería son las que proyecta el sol al atardecer.

Mi padre siempre dijo que sería un buen escritor, ya que no tendría demasiada dificultad en traspasar esas magníficas mentiras que inventaba en mi mente al papel. Lo intenté un par de veces, pero descubrí que eso no era lo mío.

En cuanto a Valerie, es una larga historia. Nos conocimos en el verano del 45, con unos 20 años. La guerra acababa de terminar, y la felicidad fluía en el ambiente londinense. Ella era una joven risueña, alta y muy guapa, con unos ojos y un pelo castaños de los que todavía no me he podido olvidar. Yo me enamoré al instante, pero Valerie no. La verdad es que yo no era demasiado atractivo por aquel entonces, todo sea dicho. Estaba tan embelesado mirándola que tropecé, caí y me clavé un pequeño trozo de cristal en la mano. Ella vino a ayudarme. Se lo agradecí y la invité a tomar un té, y ella terminó aceptando. Al principio, no sabíamos de qué hablar, pero pronto descubrimos que teníamos bastante en común. Empezamos a vernos a menudo y, cuando quisimos darnos cuenta, ya éramos inseparables. Años más tarde, nos casamos, y también tuvimos hijos.

Los días pasaban rápidos a su lado. Era como si, mientras los dos estuviéramos juntos, nada pudiera quitarnos nuestra felicidad. Un día, me desperté y me di cuenta de que ella ya no estaba aquí, a mi lado. Estos últimos años no han pasado igual sin Valerie conmigo. El consuelo que han podido darme mis descendientes o incluso los libros no es en nada comparable al que me daba el sonido de su voz. Espero que, al desaparecer de este mundo, pueda reencontrarme con ella. Como ya he mencionado antes, no queda demasiado para que eso ocurra. Espero que sea rápido. Porque, como dijo alguien una vez, morir es más rápido y fácil que quedarse dormido.

Firmado (sin saludos ni abrazos):
Leonard Alexander Sellmark

Rubén Gómez. IES Calvià

Valerie

4° ESO

oida

Fiona Ximenis. Francesc de Borja Moll. S'Arenal

LECCIÓN APRENDIDA

Laura Escribano González

Col·legi Sant Pere / 4º ESO

SON LAS SIETE DE LA MAÑANA. SUENA EL DESPERTADOR. ME DISPONGO A APAGARLO PERO, UN MOMENTO, ¡NO TENGO MANOS! NO ME ALTERO MUCHO, PIENSO QUE es un sueño. Intento hacer algo que me lleve a la realidad, pero me doy cuenta de que la realidad es esta. Efectivamente, no tengo manos. Ahora sí que me altero. Solo pienso. Noto como una gota de sudor baja por mi frente. ¿Qué ha pasado?

Tras unos minutos intentando asimilar lo ocurrido, decido levantarme. Ahora sí que sí, ¿dónde estoy? No conozco esta habitación, ni tampoco los objetos que hay en ella. Intento tranquilizarme, no tener miedo. Estar seguro. No perder el control. Salgo al pasillo, me encuentro delante de un espejo. ¿Quién soy? ¡Tampoco conozco mi cuerpo! Debo tener unos veinte años más. Adelanto posiciones y me acerco lo máximo posible. Observo detalladamente cada una de las partes que forman mi fisionomía. Hay algo que me resulta familiar, pero no le doy importancia. Vuelvo a constatar que no tengo manos. Después de varios minutos, siento cada vez más el cuerpo que tengo. Como si fuera el mío. Va solo. Y en esta ocasión me lleva a vestir. ¡Qué difícil es vestirse al no tener manos! Casi imposible, solo con la ayuda de los muñones. Salgo a la calle y me dirijo a un local que está al lado de un colegio. ¡"Mi" colegio! Veo algunos de mis compañeros entrar. Me hundo. Me gustaría ir con ellos y sentarme en la última fila como hago siempre. Pero no puedo. ¿Por qué me ha ocurrido esto? Y lo más inquietante para mí, ¿por qué a ellos no? Intento no pensar, ser fuerte, y continúo hacia el local. Nada más entrar, viene a hablar conmigo una chica muy simpática. Exactamente no sé de qué va este sitio, pero pronto lo averiguo. La misma chica me lleva a una habitación, donde me ayuda a hacer todo tipo de ejercicios por la falta de manos. Deben de ser los primeros días sin ellas, por eso me ayudan. No debo de estar acostumbrado. La verdad que es muy difícil la vida sin manos. No había prestado mucha atención a este dato, por el rollo del cambio de cuerpo, pero la verdad es que sí. Tiene que ayudarte mucha gente, porque no puedes hacer todo lo que hacen los

demás. Y en realidad esto es muy fastidioso. Te ayudan a abrir puertas, cerrarlas, comer, beber, lavarte los dientes... todo lo que forma parte de tu rutina. Después de que me dieran de comer, descansar y hacer otra tanda de ejercicios, ya me dispongo a salir del local. Son las cinco. Vuelvo a pasar por delante del colegio. Efectivamente, vuelvo a coincidir con mis compañeros. Es la hora de la salida. Veo a mi panda de amigos conversando entre risas cuando, algo hace pararme en seco, ¿estoy yo entre ellos! No puede ser. Vienen en dirección hacia mi cuerpo, y cuando me ven, mi yo se ríe de mi cuerpo. Hace un par de comentarios humillantes referidos al hecho de no tener manos, y se va riéndose. ¡Pero qué maleducado y canalla soy! ¡Ya lo recuerdo! Fue ayer. Esto pasó de verdad. Y ahora me arrepiento muchísimo. Ahora sé lo que se siente. Tengo el cuerpo y la mentalidad de aquel individuo del que me reí. Me lo merezco. Mi cuerpo nota furia y, a la vez, tristeza. Me dirijo a casa. Noto que estoy hecho polvo. Solo quiero dormir y que mañana sea otro día. No tengo alta la autoestima, y un niño (yo) de unos quince años ha conseguido hundirme. ¡Maldito accidente! Aún no estoy acostumbrado a vivir sin manos, e intento no prestar atención, pero es inevitable. Y más todavía si alguien se ríe de ti... ¡Uf! Tengo que ser fuerte y afrontar la cruda realidad de una vez por todas. Asimilar que, es así, no tengo manos. Me calmo. Duermo...

Cambio de mentalidad. Vuelvo a mi yo. Siento rabia hacia mi persona. ¿Cómo pude ser tan cruel ayer? Me siento fatal. El haber hecho que ese hombre se sintiera mal por mi culpa me destrozaba por dentro. Me odio una y mil veces e intento sacar el lado positivo del día mediante un aprendizaje. En ese momento entendí a la perfección todo lo que me había ocurrido desde que sonó el despertador esta mañana. Había sido mi culpa. El mundo quería que aprendiera la lección. Ponerse en la piel de los demás. Tener empatía. Pero de una manera mucho más directa. Viviendo su día a día. Sé que he aprendido la lección, y nunca volveré a hacer ningún tipo de barbaridad como la que hice ayer. Sé que, al haber aprendido, mañana me despertaré siendo yo, un chico de quince años, pero seré diferente que ayer. Mucho más. Y por último también sé que el hombre, sin manos sí pero ¿y qué?, mañana se despertará con una sonrisa radiante comiéndose el mundo y sin acordarse de lo que le dije. Y sé por qué, ¿por qué?, porque no importa.

Sé que mañana será diferente. Todo irá a mejor. La vida me ha dado una lección y, lo más importante, es que la he aprendido.

Beatriz M. Marín. *Sant Josep Obrer*

Prisca Laguna. *Institut Superior de Disseny*

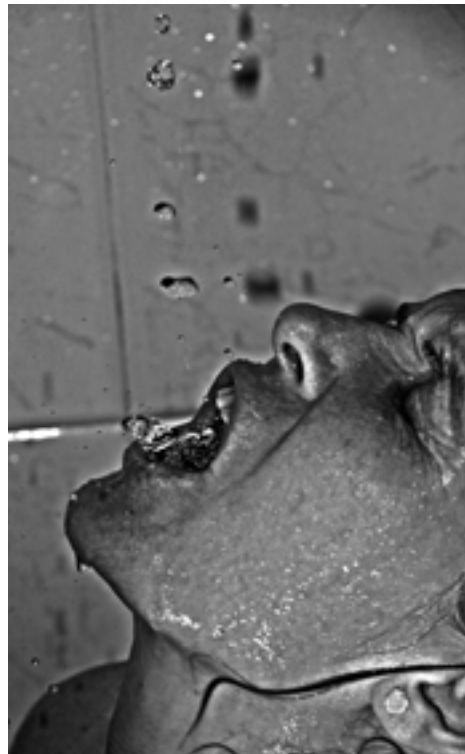
Christian Dameris. *CEF*

Carmen Gestoso Salom. *CEF*

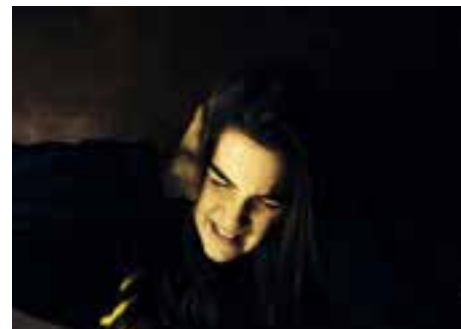
Andrea Orfila. *Sta Magdalena Sofia*

Núria Soto Flores. *IES Juníper Serra*

Lluc Unzueta. *Madre Alberta*

Francesca Blanco. *Francesc de Borja Moll*

María Cano. *CEF*

EL ALMA DE LA TRAMUNTANA

Andrea Martínez Paz

Col·legi Santa Mònica / 4º ESO

SON INCONTABLES LAS VECES QUE ME HE PARADO A MIRAR LA SIERRA DE TRAMUNTANA. TAN BONITA. TAN GRANDE. Y LO MEJOR, TAN NUESTRA. LOS VERANOS, EN MI casa de campo en Sóller, para mí, se basan esencialmente en quedarme contemplando la Sierra a las nueve de la mañana con un zumo de naranja en mano, y un buen libro que me haga compañía. Se podría decir que es un momento relajante y placentero: al ser las vacaciones de verano, no tengo muchas cosas en qué pensar. Me olvido absolutamente de todo: estudios, amigos, responsabilidades...

Mi padre siempre dice que cambiaría las cuatro paredes de su oficina por las paredes por las que transita cuando recorre la ruta de “Pedra en sec” en su tramo del Barranco de Biniaraix. En parte, lo entiendo: todos sabemos que trabajar ocho horas diarias en un lugar cerrado no es plato de buen gusto; aunque de algo se tiene que vivir, ¿no?

Sé que algún verano no podré pasarlo allí; bien porque no viviré en Mallorca, porque estaré ocupada en mi trabajo, o porque tendré cosas más importantes que hacer.

La verdad es que soy una chica de ciudad; al fin y al cabo, me he criado en Palma. Siempre he vivido en la ciudad y no me desagrada, ya que Palma, para mí, es preciosa en todas las estaciones del año. Pero, aunque la ciudad me vuelva loca, nunca está de más relajarse del estrés urbano en algún tranquilo pueblo, como Sóller, que con sus vistas hace que me olvide de todas las desventajas que tiene vivir en una isla.

Creo que todos los mallorquines y yo sentimos la Tramuntana muy cercana y muy nuestra. *“Es como una Mallorca con voz propia”.*

NOCTURNO

Andrea Martínez Soler

4º ESO / IES Ses Estacions

HABÍA UNA VEZ UN SUEÑO. ERA TAN PEQUEÑO, TAN PEQUEÑO QUE SI ALGUIEN NO SOÑABA CON ÉL ACABARÍA DESPARECIENDO PRONTO.

Cuando el sueño —que se llamaba Nocturno— se dio cuenta de que podía desaparecer se sintió muy triste y pensó: Yo no quiero desaparecer tan pronto pero, ¿qué puedo hacer yo para remediarlo?

Y de repente tuvo una idea: Me convertiré en el sueño de alguna persona. Más animado salió a la calle para buscar a una persona que no tuviese un sueño por el que luchar.

Decidido empezó a preguntar:

—Oye tú —le preguntó al panadero—, ¿tienes ya un sueño?

—Sí, el de convertirme en el mejor panadero del mundo.

Nocturno se alejó del panadero, un poco dolido por el rechazo, pero decidió no desanimarse y seguir buscando.

Paseándose por la plaza del pueblo donde vivía se cruzó con una chica que era bailarina de ballet. Nocturno le preguntó:

—Preciosa bailarina, ¿tienes ya un sueño?

—¡Sí! Poder ganar el Gran Concurso de Ballet y estudiar en la mejor escuela del mundo.

Nocturno siguió preguntando a la gente, pero todos tenían ya sus propios sueños y no querían ninguno más. Le preguntó al pescadero al pastelero, a la chica de la floristería, al pintor, al cantante... ¡y nadie le quería! Triste y totalmente desanimado pensó que al final acabaría desapareciendo.

Fue a la pequeña colina donde pasaba tardes enteras buscando formas en las nubes. Al llegar se encontró con una preciosa niña que contemplaba fascinada el cielo. Quería acercarse a ella y hablarle, pero ella se adelantó:

—Y tú ¿quién eres? —preguntó ella, risueña.

—Me llamo Nocturno, y soy un sueño —contestó sorprendido por la voz tan dulce de ella—. ¿Cómo te llamas?

—Sandra —se acercó más a Nocturno—. ¿Qué sueño ayudas a cumplir? —Sandra se mostraba muy interesada.

—Aún no lo sé —Nocturno entristeció—, busco a alguien que quiera un sueño —Nocturno miró a Sandra esperanzado.

—Pues... Yo quiero un sueño —espondió ella—. Pero si tú me ayudas a encontrarlo dejaré que seas mi sueño —concluyó con una gran sonrisa.

Nocturno se sentía feliz, ayudaría a Sandra a buscar un sueño. Se sentía tranquilo, Sandra no dejaría que él desapareciese.

Los dos se hicieron muy amigos y buscaron por todo el mundo un sueño para Sandra. Al final, Sandra descubrió que quería ser escritora dejando que Nocturno la ayudara a conseguirlo.

Y si no fuera por Nocturno ahora tú no estarías leyendo esta pequeña historia que escribí hace ya mucho tiempo.

Sonia Ruiz. *Sant Josep Obrer*

NECESIDAD

Andrea Pol

4 ESO / IES JOAN ALCOVER

“TE QUIERO, MAÑANA NOS VEMOS.” DIJO ELLA. “YO MÁS, HASTA MAÑANA.” DIJO ÉL.

Te amo, y sabes que lo hago.

Que de tus labios me he vuelto esclavo.

Te amo, y tu corazón reclamo.

“¡No! Esto no son más que tonterías, necesito algo que me llene, que me emocione, que me haga releerlo mil veces hasta que se quemen mis retinas.” Alexander está agobiado. Le gustaría entregarle algo mañana a Michelle. Quiere que ella sepa lo que él la ama, que le necesite tanto como Alexander la necesita. Pero no se conforma con cualquier cosa, con cualquier par de palabras escritas ya por mucha gente con un simple significado: amar. Alexander quiere algo más que eso, algo que todavía ni exista, algo que sobrepase los “te quiero.”

Se incorpora de su silla de madera y sale de su habitación. Vuelve al cabo de unos cinco minutos. Se vuelve a sentar. El asiento cruje. “Sí... mucho mejor, solo necesitaba relajarme, espero que ahora me salgan las palabras acertadas...” Alexander vuelve a intentar escribir, más eufórico, con más ganas, con la mente más abierta que antes.

*Te amo extasiado
Generoso.
Te amo enamorado
Quizás demasiado.
Te amo porque sí.*

“Mal, fatal, horroroso. Sin cuerpo, sin sentimiento.” Alexander se frustra. “Horrible, horrible, doy pena, no sé escribir nada, necesito cautivar a Michelle aún más, necesito que esté terriblemente enamorada de mí... horrible, horrible...”. Sale de su habitación otra vez y vuelve a entrar casi al instante. Se sienta. Se frota las sienes con los dedos índices de cada mano. Un móvil suena.

—¡Michelle! —responde eufórico.

—Hola, ¡Qué contento estás!, ¿no? —pregunta dulce y extrañada.

—¡Eso es porque me has llamado! —Michelle sonrío al otro lado de la línea.

—Sólo te llamaba para darte las buenas noches y recordarte que mañana hemos quedado a las once de la mañana, por si acaso.

—¡Claro! Te tendré el desayuno preparado —responde entusiasmado—, quizás me quede dormido, así que ya sabes dónde está la llave de repuesto. ¡Un beso, hasta mañana!

—Un beso... —Alexander cuelga. A él le gusta hacerlo, le gusta que se queden con la palabra en la boca, le gusta hablar el último, y que Michelle se quede de alguna manera con una extraña angustia.

Las dos y media de la noche. Alexander sigue pensando. “Basura, no he escrito más que simples tonterías. Horrible, horrible...” Lo único que ilumina la espaciosa habitación es una lámpara de mesa con una luz muy tenue, que casi ni alumbra. El marrón café de su iris ha sido completamente tapado por las dilatadas pupilas. No tiene sueño, no va a dormir todavía. Tiene que acabar de escribirle a Michelle, tiene que impresionarla, enamorarla.

*Son las líneas de tu cuerpo
el modelo de mis ansias,
el camino de mis besos
y el imán de mis miradas.*

“Quizás esto le guste a Michelle, pero no me acaba de convencer, quizás...” Alexander comienza a dar vueltas por la habitación. “Quizás, quizás...” Se tira en la cama y se queda mirando el techo durante más de diez minutos. “Quizás, quizás... ¡No! ¡Horrible!” Vuelve a apartar el nuevo papel que había escrito. Tiene más de veinte hojas escritas encima de la mesa. Veinte hojas que quizás no sean del agrado de Michelle. Alexander se incorpora del lecho y selecciona una pista musical

en el ordenador. *Dust in the wind*. Se vuelve a echar en la cama y se queda allí hasta que acaba la canción, sintiendo la melodía a cada segundo, fundiéndose con ella. Vuelve a salir de la habitación y vuelve al poco rato. Para la siguiente pista que estaba sonando en el ordenador y vuelve a escribir

*Contra más te pienso
más te nombro,
más me asombro.
Nombrarte es más,
Es más que decir una palabra.
Es más que mil te quiero.
Solo entregándote mi cuerpo
Te darás cuenta.
Entrarás en mi mundo,
Te dejaré la puerta abierta.*

“Quizás... Quizás... ¡Ay, Michelle! ¡No hay palabras para describir lo que siento!” Alexander decide descansar, desistir. Deja el papel encima de los demás y sale un momento de la habitación. Y a esta no volvió.

Michelle toca el timbre unas tres veces. Nadie abre. “Alexander se habrá quedado dormido” piensa. Levanta el ligero felpudo y coge la llave que estaba debajo. Abre la puerta y la vuelve a cerrar con cuidado de no despertarle. Piensa en mil maneras de despertarle mientras cruza el pasillo. Sigilosamente, los pasos casi imperceptibles, como un gato. Nadie. Michelle mira alrededor, quizás le esté gastando una broma, quizás se haya escondido.

—¡No me hagas bromas! ¡Sabes que no me gustan los sustos, Alexander! —dice Michelle, con su dulce voz. Se gira hacia la mesa y ve todo el montón de papeles que el hombre dejó allí encima esa madrugada. Los lee todos, uno por uno. Soltando alguna que otra lágrima, sonriendo de hoja en hoja, enamorándose incluso más de lo que ya estaba de él. Sentimientos a flor de piel.

Michelle está muy extrañada. Decide ir a la otra ala de la casa, al salón. Quizás se habría quedado allí dormido, mirando la televisión. Y, efectivamente, como supuso, allí estaba Alexander, tumbado boca arriba en el sofá. Se acerca poco a poco, para darle una sorpresa.

Su cabeza se inclina hacia los labios de Alexander. No se despierta. Los ojos de Michelle van a parar a la mesa de madera que está enfrente del sofá. Su mente lo analiza todo demasiado rápido. Una pajita ancha bastante corta, papel de aluminio y polvo amarillento y blancuzco en una bolsita. El polvo también está repartido por gran parte de la pequeña mesa, haciendo casi una película sobre esta. Michelle se derrumba. Ambulancias, médicos, camillas. Todo muy rápido... todo muy rápido.

Y el cristal se llevó a un poeta loco de amor, loco por abrir su mente.

ERRORES

Melanie Sanchis Jurado

Col·legi Sant Pere / 4º ESO

TRES LÁGRIMAS Y UN CHARCO DE SANGRE... FUE TODO LO QUE DEJÉ AQUEL FATÍDICO DÍA, EN AQUELLA CASA, EN AQUEL RINCÓN. EL MISMO RINCÓN QUE ME HABÍA visto llorar tantas y tantas veces antes, pero aquella vez fue diferente, aquella vez, fue la última.

Siempre me había preguntado quién era, de dónde venía, por qué estaba ahí... Simplemente pensaba que era una burda marioneta del destino, un simple pasatiempo con el que divertirse.

Toda mi vida había caminado sola, mirando a mi alrededor y preguntándome si realmente era yo la que debía estar ahí, en medio de toda esa gente que, inconscientes corrían hacia su triste destino, cada paso que daba me alejaba más y más de lo coherente, y me precipitaba al borde de la desesperación y la locura. Camiseta blanca, vaqueros largos, negros y deportivos, mi atuendo cotidiano, el que siempre usaba para salir de mi pequeño rincón de tristeza y amargura al que estaba sometida en aquella lúgubre lar.

Pelo negro como el carbón y piel blanca, casi transparente, mi sonrisa era casi inexistente, tan imperceptible como el sonido del batir de las alas de una mosca en medio de tres mil personas, ojos negros y mirada fija al frente, llena de odio y desprecio hacia todos aquellos que al alejarme empezaban a criticarme. No puedo decir que lo que sentía hacia ellos fuese odio y desprecio, nací con esa mirada, o más concretamente, me transformó la mirada aquel hombre, aquella noche tenebrosa y oscura, en la que mató a mi madre, aquel hombre al que solía llamar padre.

“Es por amor”, eso es lo único que logré oír antes de que él también muriera, arrojando su cuerpo cubierto por la sangre roja que el cuerpo de mi madre le salpicó al apuñalarla. Tal vez a partir de ese momento empecé a pensar que el amor no era más que un simple estado de trance, tal vez sea debido a que te posee una fuerza superior a ti que no puedes explicar y sientes fuertes deseos de tener a cierta persona contigo.

Solamente pensaba que el amor no aparecería hasta que lo vi: castaño claro de ojos grandes, expresivos y del mismo color que el pelo, delgado pero no excesivamente. Con pitillos, camisa negra y cazadora de cuero en mano se dirigía hacia mi, aquella fue la primera y última vez que me enamoré.

Casi un año pasó desde aquel día en que nos conocimos, en el que empezamos nuestra relación, todo parecía perfecto. “El amor no es lo que creía realmente lo que mi padre hizo no tiene nada que ver con amor” pensaba mientras iba caminando hacia el que sería el último paseo de todos. Lo vi, sentado con ella, abrazándola, dándole la mano, acariciándola... Entonces hallé el significado de aquella frase que mi padre mencionó una tarde de abril: “ Si realmente amas a alguien y deseas de todo corazón estar con esa persona, a veces, has de cometer locuras que solo tú entenderás”.

Me fui a mi casa, apresurada, abrí la puerta y marqué su número, no sin antes vacilar un poco, le pedí que viniese, que era urgente. A los diez minutos de efectuar la llamada llegó a mi casa, fatigado y con cierta preocupación en la mirada, me preguntó qué me pasaba y yo sin mediar la más mínima palabra, arma blanca en mano lo apuñalé y murió.

No podía soportar la idea de imaginarme una vida sin él y con la misma arma me auto apuñalé.

Estaba tendida en el suelo, todavía consciente, cuando vi entrar a la chica a la que él abrazaba no hace más de una hora y lo único que pude escuchar antes de morir fueron estas palabras brotar desesperadas de su boca: “¡Oh no! mi hermano ha muerto!”

Gwendy M. Mitchell. *IES Calvià*

Alicia Mesecke. *IES Santanyí*

Marta Ribot. *Pedro Poveda*

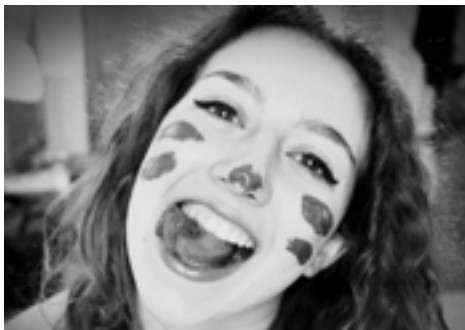
Christian Dameris. *CEF*

Carmen Gestoso Salom. *CEF*

Jasmin Bräckell. *IES Son Pacs*

Marina Barceló. *IES Son Rullán*

Julia Ferrà. *IES Son Pacs*

Loles Nogales. *Sant Josep Obrer*

LAS VENTANAS DE CRUMER

Fina Sastre Coll

IES Joan Alcover / 4º ESO

CRISTAL. ESTABA OBSERVANDO EN EL CRISTAL DE AQUELLA CAFETERÍA SU REFLEJO SIN LLEGAR A VERLO. LA CHICA QUE LE HABÍA TRAÍDO EL CAFÉ LE HABÍA HECHO recordar muchas cosas que estaban enterradas en la profundidad de sus recuerdos. Tal y como ponía la pequeña identificación que llevaba en la camiseta, se llamaba Eli.

—¿Qué es para vosotros la lectura? —preguntó el profesor de lengua.

—Es un rollo. ¿Para qué leer cuando puedes mirar la tele o salir de fiesta? Es una pérdida de tiempo —contestó Eli al instante.

Y cómo no, la respuesta de la chica más popular de la clase fue acompañada por un coro de aplausos. ¡Cómo odiaba a esa chica!

Levantó la mano:

—La lectura es una actividad que te permite transportarte a cualquier lugar y vivir fantásticas aventuras con personajes increíbles; y no, no es una pérdida de tiempo.

—Vamos, Cris, eso es una estupidez, si dejaras de leer tanto y salieras más de fiesta, igual conseguirías algún amigo, incluso novio.

—Prefiero leer que salir de fiesta. ¿En qué clase de sociedad vivimos en la que es mejor drogarse, beber o salir por ahí que leer?, ¿en la que una botella de alcohol cuesta menos que un libro? ¡Me avergüenzo de esta sociedad y de todos vosotros! ¡Un día me convertiré en la mejor escritora del mundo y escribiré una obra maestra!

—Cris, deja de decir tonterías de una vez y pon los pies en la tierra. Seguro que hasta llego yo más lejos que tú. Pedazo de...

—¿Nos vamos? —preguntó Jack, zarandeándole levemente un hombro. Sus dos mejores amigos acababan de entrar en el bar.

—Sí, ya estoy. Solo estaba pensando, vámonos.
—Perfecto —dijo Nathan.

Estaban los tres parados delante de la librería. Ya eran las once pasadas de la noche. Acababan de llegar. A través del cristal se veía, en primera fila, una hilera de libros iguales. A la derecha del escaparate había un cartel que ponía los libros más vendidos. Y arriba del todo, en la posición más elevada había un título, *Las ventanas de Crumer* y el nombre de la autora “Cris L. Taylor”. Allí estaba el libro. El libro que el primer día de su publicación, ya había alcanzado más de 100.000 ventas. Su libro.

Charlotte Madsen. IES Santanyí

Las Ventanas de Crumer

REFLEXIÓN

Aina Valiente Pizà

Col·legi Santa Mònica / 4º ESO

“ME GUSTARÍA VOLVER A LA INFANCIA PARA NO TENER MIEDO A HACER EL RIDÍCULO, PARA PODER HABLAR CON LA GENTE SIN QUE ME DIERA VERGÜENZA, PARA PODER ser yo misma con los desconocidos. Desgraciadamente, eso no es posible. Esta sociedad en la que vivimos nos ha enseñado que, si haces el ridículo una vez, eres ridícula. Nos ha enseñado que, si te sale mal algo, eres una patosa. Nos ha enseñado que, si matas a un perro, eres un “mataperros”. Y, nosotros hemos dejado que nos invada este miedo a destacar. No nos mostramos tal y como somos por miedo a que a los demás no les guste. Nos importan más las opiniones ajenas que la nuestra propia. En realidad, somos como aquel elefante que no se desata de aquella estaca veinticinco veces más pequeña que él porque, cuando lo intentó siendo pequeño, no tuvo la fuerza suficiente. Pensamos que, si algo nos sale mal, no podremos conseguir jamás que funcione. Nos da miedo probar cosas, nos da miedo esa estaca fija en el suelo, firme, fuerte y poderosa. No pensamos que algún día tendremos más fuerza. Creemos que siempre seremos débiles y, en realidad, cada error, cada ridiculez dicha o hecha, cada insensatez, cada caída y, sobre todo, cada vez que nos levantamos nos hace más y más fuertes, hasta que aquella estaca, tan grande, tan pesada y tan clavada en el suelo, se convierte en un palo delgado, pequeño, débil: en un simple trozo de madera que solo nos llega a la rodilla”.

—Me llamo Regina Dickens. Llegué a este centro hace ya veinte años. Sufrí “bullying” durante mucho tiempo, casi desde los trece años: la gente me humillaba en público, me insultaba a la cara y por la espalda y arremetía contra mí. No quería ir a clase. Veía lo que me estaba pasando como la regla del amor: lo pasaba mal cada día, pero el segundo era peor que el primero y, a la vez, mejor que el de mañana. El primer día de colegio sentí miedo. Era bajita, gorda, con el pelo

Alicia Mesecke. IES Santanyí

enredado y despeinado, sudaba mucho y me sonrojaba cada vez que alguien hablaba conmigo. Era tímida. Conseguí superar esa época gracias a esta reflexión. Conseguí decir “no”. La gente no me aceptaba, pero al menos ya no me insultaba.

Veinte años más tarde soy psicopedagoga. Trabajo en el mismo colegio pequeñito en un pueblo apartado, pero hago lo que me gusta: ayudar a los que, como yo tuve, tienen problemas. Ayudo a que se integren y comparto mi reflexión con ellos. Ya no hay estaca.

reflexión

1º bachillerato

artifituras

Loles Nogales. *Sant Josep Obrer*

SOMBRA EN EL TIEMPO

Cristina Donatone Bermejo

1 de Bachillerato A / Col·legi Sant Pere

CADA DÍA, A LA MISMA HORA, LAS 18:35, SIEMPRE APARECÍA CON SU ABRIGO NEGRO, SUS CAMISAS SIN PLANCHAR Y DESHILACHADAS, Y SUS MOCASINES GASTADOS. Los jóvenes que acudían a la biblioteca para realizar sus deberes y trabajos le llamaban “El Grinch”, por su aspecto huraño y poco amigable. Se sentaba silenciosamente en la mesa de atrás y examinaba siempre lo mismo. Las partidas de nacimiento de los años 90 y 91. Nadie se imaginaba lo que buscaba ese hombre, y tampoco a nadie le interesaba.

Nadie. Hasta que llegó la nueva bibliotecaria de tarde: Paula. Tenía 28 años, era una chica muy alegre, muy guapa y le encantaba leer. Durante dos meses veía cómo aquel hombre se sentaba ahí solo, hasta que un día decidió satisfacer su curiosidad y le preguntó qué buscaba. Recibió una respuesta cortante aunque educada: “Perdone, pero son asuntos personales”.

Y siguió a lo suyo. La verdad, no se esperaba aquello, ella solo quería ayudar, se quedó un poco abochornada. Pero bueno, si aquel tipo prefería quedarse ahí en la soledad, era su problema. Suficiente tenía ella con lo suyo.

Un día le mandaron bajar al almacén, debía ordenar alfabéticamente todas las fichas de los libros de Tolstoi, Jane Austen, Emily Brönte, en fin, clásicos.

No es que no le gustaran pero era mucho trabajo, ordenó las cajas y fue sacando libros y libros, sin descanso. De pronto se topó con un diario, no muy gastado y fechado en 2007 (no hacía mucho). Se extrañó muchísimo, ¿qué podía hacer allí un diario de hacía unos cinco años? Primero pensó en tirarlo y olvidarse del asunto. Pero... bueno, ya se sabe... las chicas suelen tener mucha curiosidad, tal vez demasiada.

Lo abrió, ponía: Diario de Lola (17 años).

Estaba muy decorado, lleno de frases de películas, dibujos la gran frase “Carpe Diem”. “Buaahh... pensó Paula, el diario de una adolescente... ¿pero qué hace esto aquí?”. Y así decidió llevárselo, en realidad le parecía una especie de violación a la intimidad de aquella chica, pero, ah, si su diario estaba allí. Así era la vida.

Lo dejó en la estantería, y siguió su trabajo. Al terminar, lo cogió y subió las escaleras, fue a su taquilla y lo guardó en su bolso. Consultó su reloj de pulsera; las 20:57, debía cerrar ya.

Salió y allí estaba su amigo, al que ella secretamente llamaba el ermitaño.

Rió para sus adentros. La verdad es que era bastante atractivo, aunque tras sus ojos verdes se podía ver dolor, sufrimiento, soledad y tal vez la pérdida. Siempre llevaba ese abrigo que le daba un aire de misterio, y el pelo negro desordenado, debía de rozar los 30. O tal vez un poco más. Bueno ¿qué más daba? Se dirigió hacia él: Perdona, vamos a cerrar ya.

Él levanto la vista y a Paula le recorrió un escalofrío por toda la espalda. Él respondió: de acuerdo. Y colocó las fichas en los cajones de su izquierda. Era la primera vez que estaba a solas con él. ¿Qué le pasaba? ¿Cómo le podía gustar aquel... antisocial? Era incomprendible. Además, no lo conocía de nada, y no parecía tener en orden sus facultades mentales.

Salió de la biblioteca, él iba delante, pensó adelante... dile algo; pero no quería recibir otra respuesta borde. Se lanzó. “¡Perdona!” Él se giró. ¿Sí...? (su rostro mostraba cierta incertidumbre). Que... bueno, he visto que cada día acude a la biblioteca, y no parece encontrar lo que busca, me preguntaba si yo podría ayudarle... Él la miró. Y respondió: eh bueno, la verdad es que tal vez sí que necesite ayuda. Yo...bueno, me llamo Manuel, y sí necesito ayuda.

Paula no cabía en sí de gozo ¡por fin sacaba al ermitaño de su cueva!

Quedaron en que se verían al día siguiente después del turno de Paula en la biblioteca. Ya en su piso, Paula no podía parar de pensar en él, pensaba en esas historias con las que soñaba desde pequeña. Historias en las que el destino hacía que dos personas se encontraran en situaciones extrañas, variopintas, de todo tipo... ¡Y ahora ella estaba a punto de vivir una!

“¡¡Tranquilízate!! se dijo a sí misma. Además seguro que está casado... Ella se había fijado en que no llevaba alianza, aunque... con lo desaliñado que iba siempre no sería raro que o la hubiera perdido o simplemente no la llevara por olvido.

Pasó el resto de la noche leyendo y escuchando música, eso era lo único que la hacía sentirse ella misma.

Manuel se hallaba en su piso intentando conciliar el sueño, pero no había manera. Estaba sorprendido por el rumbo que había tomado su vida esa misma tarde. Aún no podía creerse que hubiera accedido a tener la ayuda de aquella bibliotecaria. Sin embargo tenía que admitir que había llegado a un punto en que o desistía en su propósito o tendría que ayudarse de otros métodos. Cuántas tardes perdidas en aquella polvorienta biblioteca... Rodeado de fechas y nombres sin encontrar el que más ansiaba, el de su hija.

Andrés Servera. *Pedro Poveda*

Paula García. *Pedro Poveda*

Melanie Schmitt. *Pedro Poveda*

Olga del Río. *IES Bendinat*

Marina Llaneras. *Pedro Poveda*

Aitor Fernández. *Pedro Poveda*

Marta Ribot. *Pedro Poveda*

Marina García. *IES Bendinat*

Goda Karoblyte. *Mata de Jonc*

SÓLO CON ÉL

Ludmilla Fantelli

1º Bachillerato / Col·legi Sant Pere

NO SÉ QUÉ HA HECHO QUE ME ENAMORARA DE ÉL, ES TAN DIFÍCIL EXPLICARLO... POR UN LADO ESA FORMA QUE TIENE DE MIRARME, TAN VERAZ, TAN FRANCA, TAN sincera... Es una sintonía maravillosa, una música que comienza, una llama que se enciende y un día cuando empieza, eso es lo que siento cuando nuestras miradas se tropiezan. Cuando me acaricia, sonará a tópico, pero siento que el tiempo se detiene. Siento que, a pesar de vivir en un mundo de destrucción, codicia y desigualdades puedes encontrar en medio de eso paz, ternura y sobre todo amor. Y eso es lo que me ha pasado. Ver que si existe alguien ahí fuera capaz de amar como tú amas, solo tienes que mirar entre los escombros. Cuando me besa, es un placer tan maravilloso... En el momento en el que, no por qué ni con qué pretexto, se acerca a mí y coloca su mano en mi cintura y yo, inevitablemente siento la necesidad de juntar su cuerpo contra el mío con el único fin de que sea uno y es en ese momento cuando surge eso, esa magia que sólo pasa cuando de verdad amas a esa persona y es cuando te das cuenta de que sin amor, todos los besos saben a lo mismo. Pero con él no, con él no saben a lo mismo. Y la verdad, podría pasarme el día escribiendo sobre esas pequeñas cosas que me vuelven loca de él, pero pensándolo bien no son el motivo del porqué, de este amor tan grande. No es por el hecho de haberle conocido, es por el hecho de haber desnudado mi alma y mi corazón y de que lo haya acogido y arropado y lo más importante, comprendido. ¿Y qué es sino amarle uno de los mayores placeres de la Tierra?

Él me ha atrapado, sin saber, sin querer, sin pretender que, al parecer, sólo con él quiero crecer.

Xisca Esteva. *Sta Magdalena Sofia*

Katy Machado. *Sta Magdalena Sofia*

Marian Velázquez. *Sta Magdalena Sofia*

Sara Amores. *Madre Alberta*

Judith Martín. *Sta Magdalena Sofia*

Bernat Barceló. *Madre Alberta*

Lluc Unzueta. *Madre Alberta*

Carmen Blas. *Madre Alberta*

Victoria López. *Madre Alberta*

¿CONOCES A ALGUNA AURORA?

Yaiza Miranda Alcolea

1º Bachillerato / IES Ses Estacions

TRISTE, CANSADA Y VENCIDA. AURORA LLORA MIENTRAS LA LLUVIA CAE SOBRE SU TECHO. ÉL ESTÁ FUERA.

Ahora Aurora puede salir de la habitación sin temor a ser juzgada, humillada, martirizada...

Él está fuera.

Aurora roza el teléfono, no sabe si debe llamar, aunque se sabe el número de memoria; ellos podrían ayudarla, darle esperanzas, curarle las heridas y enseñarle a sonreír de nuevo.

Él está fuera.

Aurora marca temblorosa el número, una mujer de suave timbre le pregunta sobre su situación, pero Aurora sigue llorando, le falta la respiración.

Él está fuera.

Le toman los datos, la animan, le aconsejan que no abra la puerta hasta que llegue la policía, porque él está fuera y no tiene llaves.

La espera se hace eterna, pero la policía finalmente llega, y se horrorizan cuando tras la puerta aparece una mujer joven, pero demacrada, con aspecto moribundo y que se agarra a la puerta, ya que no se sostiene en pie.

Un agente la sujeta suavemente por la cintura y la ayuda a salir de su infierno: su casa. Bajan poco a poco las escaleras. Aurora no pisaba la calle desde la noche de bodas.

Él está fuera.

La casa estaba vacía y silenciosa; limpia como una patena a pesar de los desconchones de algunos muebles y de las manchas indelebles de sangre en la tapicería de los sofás.

Él llega a casa, pero no es Aurora quien le abre, sino el policía que le arresta tras leerle sus derechos. Él ya no estará fuera durante una larga temporada. Ahora Aurora es libre, y está recuperándose.

Caterina Bonet. *IES Francesc de Borja Moll*

EL REFLEJO

Carol Ruiz Castro

1º Bachillerato A / Col·legi Sant Pere

—CREÍA QUE HOY TENÍA LA NOCHE LIBRE —COMENTÉ AL OTRO LADO DEL TELÉFONO.

—Ha habido una urgencia, Ice —me dijo, Taylor—. Además, eres una de nuestras mejores agentes.

—No me hagas la pelota. Voy a ir, pero sólo porque te debía un favor. Así ya estaremos en paz.

—Me parece bien.

Antes de salir de casa, cogí un abrigo. Era una noche fría y parecía que las temperaturas bajarían aún más. Me metí en el coche y puse la calefacción al máximo. Según las instrucciones de Taylor, los hechos habían ocurrido en un barrio residencial a las afueras de la ciudad.

Había habido una llamada anónima en la que avisaban que se habían oído gritos y un poco más tarde, se había visto a un hombre salir por una de las ventanas de la casa.

Aparqué el coche a unas dos manzanas de la entrada al barrio, ya que no se permitía la entrada a vehículos.

Empecé a caminar por las calles, con el vaho saliendo de mi boca cada vez que espiraba, hasta que llegué a la dirección exacta.

En la casa, todas las luces estaban apagadas a excepción de una tenue y débil luz que se podía vislumbrar a través de las cortinas de una de las ventanas del primer piso.

La ventana, por la que supuestamente había salido el hombre, estaba abierta. Como era la única persona que había por los alrededores, decidí que esa era la única forma de poder acceder al interior.

Cuando terminé de colarme por ella, empecé a subir las anchas escaleras que se encontraban en el centro del gran recibidor.

Me dirigí hacia la habitación en la que, desde abajo, había visto la ventana iluminada, pero cuando entré en ella lo único que vi fue una vela en el centro y, en el lugar donde tendría que haber estado la ventana, solo una cortina. Además, había un espejo en el fondo de la estancia que ocupaba toda la pared. Fue entonces cuando me fijé. Había un cuerpo tendido en el suelo. Era el de una chica, bastante joven, rodeada de un charco de sangre, que se confundía con su gran cabellera roja.

Me acerqué para poder examinar la escena mejor y en ese momento, oí una voz.

—Soy yo.

Asustada, me incorporé de nuevo. Recorrí la habitación con la vista, pero allí no había nadie.

—Aquí, en el espejo.

Mi sorpresa fue mayúscula cuando me percaté de lo que había reflejado ante mis ojos. Era la chica. Viva.

—¿Qué eres? —pregunté, asustada.

—Querrás decir quién, ¿no crees? —contestó, soltando una risita.

Me quedé mirando al espejo, estupefacta, y luego al cadáver que había a mi lado y así, repetidas veces.

—Sí, soy yo. El espejo muestra otra dimensión. Los que están muertos en la tuya, están vivos en la mía y los que están vivos en la tuya... —no terminó la frase, tan sólo me señaló a mí. Pero no a mi yo viva, sino a mi yo muerta. Yo estaba muerta en el espejo.

—¿Pero qué...?

—Tienes que irte y no hablar de lo que acabas de ver, mi asesino volverá pronto. No puede encontrarte aquí.

—¿Y por qué te ha matado? —insistí, a pesar de sus advertencias, intentando convencerla para que me dijera lo que había sucedido.

—Ya está aquí, lo noto.

—¿Quién? —pregunté, tontamente.

—Mi asesino, vete o no saldrás con vida.

Aunque ya era demasiado tarde, en el espejo apareció un hombre en el suelo, junto a la puerta, así que eso significaba que...

Me giré bruscamente y lo vi. Lo vi apuntándome con una pistola.

—¿Una agente, verdad? Qué pena que no puedas informar sobre tus hallazgos, ¿no?

Apretó el gatillo, pero yo fui más rápida. La bala dio de lleno a una de las paredes. Entonces, la chica del espejo volvió a hablar:

—¡Corre! ¡Ven hacia aquí!

Y eso es lo que hice.

Sonó un segundo disparo y ahí estaba yo, muerta y viva dentro del espejo.

2º bachillerato

olfacte

CRISTALES ROTOS

Miguel Ángel Ladaria Conejero

2º Bachillerato / IES JOAN ALCOVER

ESTABA FURIOSO. ME HABÍA SIDO INFIEL CON MEDIA DOCENA DE HOMBRES Y AUN ASÍ SE HABÍA HECHO CON LA CUSTODIA. DE REPENTE, CASI DE LA NOCHE A LA mañana, había perdido a las dos mujeres más importantes de mi vida. El alcohol recorría mi garganta de forma grotesca mientras las botellas se acumulaban en la mesa. Cuando me harté de beber decidí que necesitaba despejarme un poco. Sabía que iba ebrio, pero a las tres de la mañana poco tráfico podría haber. Salí del bullicio de la ciudad y me acerqué a la zona rural, quizá queriendo volver a mis raíces, y, sin darme cuenta, me hallaba en una de esas carreteras en las que no ves el final. Me sentía cómodo, cálidamente embriagado por la total ausencia de personas. Creí que no pasaría nada si aceleraba un poco. Cerré los ojos apenas un momento. Nada. Y de repente mi cuerpo fue sacudido con fuerza hacia adelante. No me percaté de los faros que habían ido iluminando mi costado derecho. El entorno se cargó de sonidos estridentes y cristales rotos. Entonces los vi. Era una pareja joven, de no más de treinta años. Parecía que me miraban, y sin embargo, pude notar que esos ojos no estaban fijándose en nada. Había acabado con dos vidas. El cristal del parabrisas actuaba como una pantalla que me hacía observar una imagen visceral, una imagen que no creía cierta. Las lágrimas empezaron a recorrer mi rostro, aún petrificado de la sorpresa. Estuve apoyado en ese volante durante largos minutos. Entonces empecé a reírme, con fuerza, en contra de como me sentía realmente. Saqué uno de los cigarrillos que me quedaban y lo encendí mientras les dedicaba una última mirada a mis víctimas. Suspiré y arrojé la colilla contra la sucia mancha de aceite que había en el suelo. Sonreí amargamente mientras dejaba que las llamas me consumieran.

Ignacio Berbiela. *Sagrat Cor*

Silvia Ortiz. *Sta Magdalena Sofia*

Andrea Orfila. *Sta Magdalena Sofia*

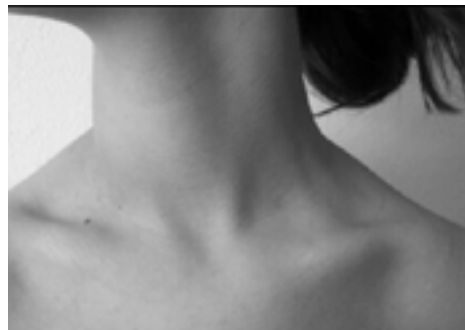
Clara Vega. *Sta Magdalena Sofia*

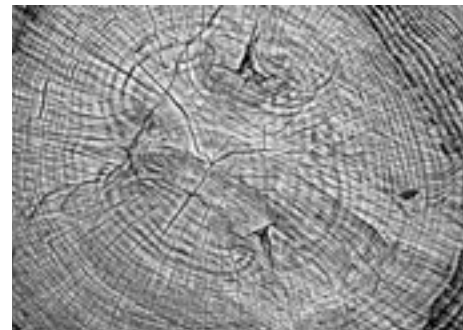
Irene Hermida. *Sta Magdalena Sofia*

Sergio Izquierdo. *Sagrat Cor*

Celia López. *Sta Magdalena Sofia*

Carlos Mendoza. *Sta Magdalena Sofia*

Ana Vega. *Sta Magdalena Sofia*

CONTRADICCIONES

Marina Llull Machí

2º Bachillerato / Col·legi Santa Mónica

ME SENTÍA EXTREMADAMENTE NERVIOSA, UNA SENSACIÓN QUE HACÍA MUCHÍSIMO QUE NO EXPERIMENTABA CON ESA INTENSIDAD, PERO FUI VALIENTE Y DECIDÍ entrar. En la puerta, estaba el mismo guardia que hacía tres meses, y me saludó con la mirada de una forma cómplice. Me gustó mucho esa sensación, la verdad, me dio una agradable seguridad, como si él supiera toda mi historia y me apoyara en mi decisión. Me senté en una de las sillas incoloras, arrinconadas en el fondo de la sala, y cuando estaba reflexionando sobre cada una de las palabras que iba a facilitar al hombre que atendía, empezó a sonar mi móvil de una forma estruendosa. Me iba, de repente, el corazón a mil por hora y me temblaban muchísimo las manos y con ese temblor, intentaba buscar el aparato molesto dentro de mi gran bolso. Lo encontré, miré quién era, y era él. Sin pensarlo, colgué.

Me llamaron por mi nombre y mis dos apellidos y empezaron a hacerme una especie de encuesta con muchísimas preguntas que me bloqueaban. Necesitaba dar simplemente la información que me había aprendido en esa silla, darla toda de golpe y acabar con la situación que tanto tiempo llevaba sufriendo... Y en vez de coger e irme, como había hecho ya unas siete veces, decidí dar un grito para que me dejara en paz ese hombre, y simplemente me escuchara. Él, por mi reacción, entendió lo difícil que era para mí realizar esa denuncia y me dejó hablar.

Desde la salida de ese edificio sombrío, al que tanto me había costado enfrentarme, actué mecánicamente hasta cuatro meses después, cuando me vi en la puerta de una famosa discoteca que mis amigas frecuentaban los fines de semana. Me sentía tranquila, pero a la vez una extraña presión en el cuerpo no me dejaba ser yo misma. De repente, mi mirada me condujo a la puerta, percibí la sensación de que alguien me estaba observando con detalle y, en un extremo, estaba él. Su

mirada era penetrante, con ella me retaba, y mi cabeza repetía constantemente las palabras de mi madre. Pero aun así, lo que yo sentí fue opuesto a esas palabras. Mi dilema se terminó cuando él, como la resolución judicial indicaba, se fue.

Tras muchas horas de insomnio, me levanté, cogí el ordenador y busqué opiniones de chicas que estaban en mi misma situación. Descubrí que mi sensación de añoranza era el más común de los sentimientos. La persona que me había destrozado, era la única que en ese momento podía hacerme feliz. Grandes dudas. Gran contradicción.

Lamina Loulad. *Pedro Poveda*

contradicciones

NO HACE FALTA VOLAR PARA SER UN HÉROE

Daniel Parés Guaita

2º Bachillerato / Col·legi Santa Mónica

LLEGUÉ A CASA Y ME SORPRENDISTE DÁNDOME UNO DE TUS ABRAZOS, QUE SÓLO TÚ SABES PROPORCIONAR; ESTE, PERO, RESULTÓ SER UN TANTO ATÍPICO. JUSTO EN el instante en el que me rodeaste con tus brazos rompiste a llorar, y mi cabeza, inconscientemente, ya confirmó que todo lo que habían sido pesadillas y malos augurios se había hecho realidad.

Desde el primer momento decidiste salir a luchar con la intención de demostrarnos que todo, con esfuerzo y constancia, puede llegar a superarse; y aunque los primeros meses fueron demasiado intensos, sacabas fuerzas de donde otros solo veían un agujero negro. Poco a poco, fuiste superando los pequeños obstáculos que tu pequeño “alien” te iba poniendo; pero, como en toda historia de superación, la vida no te lo pondría tan fácil; pese a todo, te reivindicaste y continuaste luchando. Pasaron los días y pudimos ver que la evolución fue exageradamente veloz: en cuestión de pocas semanas, aquel seno que cuando era pequeño me dio de mamar cambió completamente y regresó a sus condiciones habituales. Y tu singular sonrisa volvió a hacerse notar gracias a que ya lucías una fina capa de pelo, que a los pocos días teñiste de un color amoratado.

“Hay hombres que luchan un día y son buenos. Hay quienes luchan un año, y son mejores. Pero hay los que luchan toda la vida, esos son los imprescindibles”.

Te quiero, mamá.